

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN

BẾ QUAN NIỆM PHẬT

PHẦN THƯỢNG

定弘法師 九旬闭关念佛心得 《上》字幕 2016

Pháp Sư Định Hoằng chủ giảng

Hôm nay, Định Hoằng xin báo cáo cho quý vị về những tâm đắc khi tu học cùng với việc đã hoàn thành nhiệm vụ học giới mà Lão Hòa Thượng đã giao cho, Lão Hòa Thượng đã dạy pháp niệm Phật có ba khu niệm Phật đường.

Có khu nhiều Phật, có khu bái Phật và khu tĩnh tọa, tùy theo của quý vị. Lần này Định Hoằng vừa mới kết thúc 90 ngày bế quan niệm Phật. Khi bế quan cũng chính là dùng pháp ba khu vực của Lão Hòa Thượng. Đương nhiên trong phòng chỉ có một mình tôi. Có lễ Phật, có nhiều Phật, có tĩnh tọa. Khi một mình dụng công như vậy thì phát hiện muốn niệm thuần thực câu A Di Đà Phật. Thật không dễ. Trước tiên chúng ta không bàn đến việc nhất tâm bất loạn, đây là tiêu chuẩn cao.

Nhất tâm bất loạn, sự nhất tâm phải phục đoạn phiền não. Phục phiền não, phiền não ở đây là chỉ kiến tư phiền não. Người phục phiền não thì đây là công phu thành phiền. Người đoạn được phiền não, thì họ là thánh nhân rồi. Kiến tư phiền não đoạn rồi, thì tương đương A La Hán. Trong Viên giáo họ là Thất Tín Vị Bồ Tát trở lên.

Vậy, Lý nhất tâm bất loạn còn cao hơn nữa, là Pháp Thân Đại Sĩ. Đây là những gì chúng ta ngưỡng mộ, chúng ta mong muốn. Nhưng không thể miễn cưỡng. Nếu như chúng ta có thể tự mình phấn đấu đạt được đó chính là niệm *thuần thực* câu A Di Đà Phật này. Không được nhất tâm thì cũng nên cầu thành phiền trước.

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Làm sao niệm được thành phiến? Trước tiên bắt đầu từ 10 câu. Ba thứ rõ ràng. Miệng niệm rõ ràng, A Di Đà Phật, bốn chữ này. Rõ ràng phân minh, không *gấp gấp*. Tai nghe rõ ràng, một câu Phật hiệu A Di Đà Phật tai nghe rõ ràng. Tiếp theo câu thứ hai, A Di Đà Phật. Mười câu đều nghe rõ ràng. Đếm thầm trong tâm. Đếm, thì không cần đếm nhiều, đếm đến mười thôi. Có thể từ một đến mười. Nhưng việc này tư tưởng phải tập trung cao độ, nếu không sẽ không biết đếm đến năm hay sáu? Quên rồi, quên thì vọng tưởng sẽ xen vào. Tư tưởng bạn sẽ không tập trung, sẽ dễ đếm nhầm. Người trung căn đếm từ một đến mười không được. Vậy họ đếm từ một đến năm, lại từ sáu đến mười, chia ra hai lần như vậy. Người Hạ căn hai lần cũng không được, vậy thì chia làm 3 lần, ba ba bốn, ba câu ba câu rồi bốn câu, là mười. Định Hoàng là người hạ căn, nên phải đếm ba ba bốn. Pháp này tôi đã đếm hết mười *mấy* năm rồi, Lúc trước Lão Hòa Thượng không nhắc đến, trước *đây* thầy Hồ Tiểu Lâm cũng chưa nói đến phương pháp Thập Niệm này. Lúc *trước* có thấy qua lão cư sĩ Lý Bình Nam đã giới thiệu pháp niệm ba ba bốn này.

Vậy là bắt đầu niệm. Bé quan niệm Phật cũng là ba; ba; bốn, *tùng* đoạn *tùng* đoạn, mà niệm như vậy. Ba; ba; bốn niệm hết một đoạn nhỏ như vậy thì qua một hạt chuỗi. 108 hạt chuỗi là dùng để đếm hoặc là dùng máy đếm. Ngài đại sư Ấn Quang trong Văn Sao có nhắc đến Pháp niệm này, nói là không cần đếm. Rất nhiều người hiểu lầm. Tưởng rằng tôi không cần chuỗi nữa. Thật sự là không phải như vậy. Không đếm là từ một đến mười không dùng chuỗi để đếm.

05 Dùng tâm để đếm. Nhưng không đếm đến 11, 12. Không đếm trên 10, đếm từ 1 đến 10 là dùng tâm đếm. Vậy 10 câu đếm hết rồi, 10 câu tiếp theo đếm như thế nào? Cũng vẫn từ 1 đến 10. Nhưng lại lần qua 1 hạt chuỗi. Bạn không cần phải dùng tâm để nhớ, là 10 câu đầu tiên hay 10 câu thứ hai hay 10 câu thứ ba. Nếu tâm không đếm nổi, mà bạn phải niệm 1 vạn câu thì phải đếm 1000 lần 10 câu. Vậy làm sao để đếm? Phải dùng chuỗi hoặc là máy đếm. Việc đó thì không cần phải suy nghĩ nhiều, ngón tay cử động là được. Như vậy 10 câu không cần phải đếm 10 câu xong rồi đếm 1 lần, như vậy mới được. Nếu không như vậy, Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ niệm 14 vạn thì làm sao niệm. Bạn không đếm thì làm sao biết được? Tinh Am đại sư trước khi vãng sanh ngày đêm niệm 10 vạn Phật hiệu niệm hết nửa năm, làm sao ông biết được. Đại sư Ngẫu Ích

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

dạy chúng ta, nếu như mới nhập môn thì nên dùng chuỗi. Một ngày 30 ngàn hay 50 ngàn hay 100 ngàn. Cả đời không thay đổi. Nếu không vãng sanh, thì chư Phật đều **nói dối**. Nguyên văn của Đại sư Ngẫu Ích là nói như vậy. Nếu như bạn không đếm thì làm sao biết được 30 ngàn hay 50 ngàn hay 100 ngàn.

Cho nên mọi người phải làm rõ hiểu làm này. Khi bế quan tôi dùng phương pháp này. Một ngày bình quân 110 ngàn câu Phật hiệu. Khi mới bắt đầu thì rất **vất vả**. Từ sáng niệm đến tối. Lịch trình của tôi từ sáng thức dậy, đọc một lần 48 lời đại nguyện của Phật A Di Đà . Sau đó **đọc** 1 lần " Tây Phương Phát Nguyện Văn" thì bắt đầu niệm Phật **đếm số**. Dùng chuỗi niệm. Tay phải cầm chuỗi, 108 hạt chuỗi. Tay trái cầm máy đếm 10 câu thì lần qua 1 hạt, niệm hết 1 chuỗi tức là 1080 câu. Số lớn là nghìn câu, thì nhấn máy đếm một cái. Một nghìn nhấn một cái. Một ngày nhấn 100 cái là 100 ngàn. Phải đếm như vậy. Ngày đầu tiên 75 ngàn, niệm không nổi nữa. Ngày thứ hai, 80 ngàn Ngày thứ ba 90 ngàn, 100 ngàn, 110 ngàn, 120 ngàn. Đến mười ngày cuối cùng, mỗi ngày 160 ngàn. Trong 10 ngày cuối cùng đó, có 2 ngày, 1 ngày 220 ngàn, 1 ngày 215 ngàn. Tự mình phải nỗ lực tối đa đến như vậy. Niệm pháp này cứ niệm như thế, đối với sự **lĩnh hội** kinh Vô Lượng Thọ. So với lúc trước thì không giống nữa. Tín tâm đối với pháp môn Niệm Phật so với lúc trước **thật sự** là đã tăng lên rất nhiều.

Phẩm quan trọng nhất trong Kinh Vô Lượng Thọ, đó là Phẩm 48 Nguyện, Phẩm thứ 6. Thứ sáu, Phát Đại Thệ Nguyện. Phương pháp tu học của cả bộ kinh Vô Lượng Thọ cũng kiến lập dựa trên 48 lời đại nguyện của A Di Đà Phật. Pháp môn Tịnh Độ xuất phát từ 48 Đại Nguyện. Đây là pháp môn Tha lực. Nương vào nguyện lực đại từ bi của A Di Đà Phật, cho nên phải thông suốt 48 lời đại nguyện. Niệm niệm không quên. Vậy, trong 48 đại nguyện có một nguyện là trọng tâm. Lão Hòa Thượng đã nói rất rõ cho chúng ta, đó là niệm thứ 18, nguyện Thập niệm tất sanh. Nguyện Thập niệm tất sanh này, chúng ta hãy đọc kinh văn trước. Không trở ngại thì cùng nhau **chấp tay**, cùng nhau niệm. "Khi tôi thành Phật, thập phương chúng sanh, nghe danh của tôi, chí tâm tín lạc, hết thành thiện căn, toàn tâm hồi hướng, nguyện sanh ngã quốc, trong vòng thập niệm, nhược bất sanh giả, bất chứng Chánh Giác. Duy trừ ngũ nghịch, hủy báng chánh pháp."

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

10 Mỗi buổi sáng, mọi người đều tụng Kinh Vô Lượng Thọ, Nguyên Văn rất rõ ràng. Nguyên thứ 18 này, ý nghĩa của từng chữ không phức tạp. Nhưng chứa đựng ý nghĩa vô cùng thâm sâu. Trong lúc tôi bé quan niệm Phật, ngộ ra được điều này. Lúc trước rất nhiều lần đều không ngộ ra được ý nghĩa này. Ngộ ra được rồi, mới biết ý nghĩa lúc trước đã hiểu lầm. Bây giờ hiểu rồi, sửa lại rồi.

Vậy thì với nguyện này, chúng ta cùng nhau tìm hiểu. A Di Đà Phật phát nguyện rằng, "Khi tôi thành Phật, thập phương chúng sanh", tất nhiên bao gồm cả thế giới ta bà của chúng ta. Cũng bao gồm cả thập phương thế giới, hết thảy các cõi của chư Phật. Bất kỳ một chúng sanh nào. Không chỉ là loài người chúng ta, chúng sanh trong lục đạo, chúng sanh trong thập pháp giới. Kể cả những loài sâu bọ côn trùng, kể cả trong giới Diêm Ma La, trong tam ác đạo. Cho đến hết thảy chúng sanh, kể cả thân trung âm, những người vừa mới vãng sanh vẫn chưa đầu thai. Nếu như tại thời khắc này có nhân duyên, nghe danh hiệu tôi. Tức là nghe được vạn đức hồng danh của A Di Đà Phật.

Đương nhiên, nghe danh không có nghĩa là nghe thoáng qua. Nghe rồi phải hiểu được ý nghĩa bên trong. Đây gọi là Văn mà Tư. Sau khi hiểu được ý nghĩa rồi, phải y giáo phụng hành. Do Tư mà Tu. Cho nên, nghe danh hiệu tôi bao gồm Văn; Tư; Tu tam tuệ. Nếu nghe mà không hiểu ý nghĩa. Nghe mà không hiểu, xem như chưa từng nghe. Đương nhiên không thể nói chưa nghe qua, nghe rồi vẫn trống được thiện căn. Trong a lại da thức, gieo một hạt giống kim cang. Vô lượng kiếp sau, hạt giống này sẽ trưởng thành. Giúp người đó vãng sanh thành Phật.

Chúng ta không bàn vấn đề vô lượng kiếp sau nữa. Vấn đề chúng ta quan tâm là, ngay trong đời này được vãng sanh Tây phương. **Tôi cũng không muốn** đợi đến khi Di Lạc hạ sanh mới vãng sanh. Ngay đời này phải được độ. Có người nói, Phật pháp của Phật Thích Ca Mâu Ni, có tam quy y, tin Phật rồi, nghe pháp rồi. Cho dù đời này không thành tựu, Di Lạc Bồ Tát hạ sanh, trong Tam Hội Long Hoa, bạn cũng có thể khai ngộ chứng quả. Đúng không quý vị? Tất nhiên đúng rồi. Nhưng bạn phải đợi 56 ức bảy ngàn vạn năm. Trong lúc này, bạn khó tránh khỏi bị đọa lạc. 50 ức năm cũng sẽ ở trong tam đồ, hoặc lâu hơn. Nên cái khổ này thật sự rất lớn. Chúng ta không đợi nữa, đời này phải vãng sanh.

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Cho nên "nghe danh hiệu tôi". Bạn phải xem lại kinh Vô Lượng Thọ. Học Kinh Vô Lượng Thọ, và Kinh A Di Đà. Hai loại kinh này cùng một bộ, quyển lớn, nhỏ, nghĩa lý, phương pháp, cảnh giới hoàn toàn tương đồng. Quyển lớn nhỏ khác nhau, chỉ là độ dài khác nhau. Như vậy, nghe danh hiệu A Di Đà Phật, cái gì gọi là nghe? Vừa rồi đã giảng rất rõ ràng. Văn phải tu, tu phải tu. Nói cách khác, nghe danh hiệu tôi nhất định phải chí tâm tín lạc. Nguyên sanh ngã quốc, trong vòng thập niệm. Đây gọi là tín, nguyện, hạnh. Hạnh tức là trong vòng 10 niệm trì danh hiệu Phật.

15 Bạn xem, tất cả lý luận của Tịnh Tông đều kiến lập dựa trên nguyện 10 niệm tất sanh. Trong " Kinh A Di Đà Yếu Giải", Ngẫu Ích đại sư có diễn giải thế này. Cho chúng ta hiểu được, Tông chỉ, tông yếu của việc tu hành của Kinh A Di Đà chính là Tín Nguyện Trì danh. Đây là lý luận thiên cổ, vĩnh viễn không thay đổi. Tịnh tông chính là pháp môn Tín Nguyện Trì danh. Tín Nguyện Trì danh cũng không phải Đại sư Ngẫu Ích sáng tạo ra, là A Di Đà Phật sáng lập ra. Nguyện thứ 18 đã nói rất rõ điều này. Sau khi “Nghe danh của tôi”, bạn chí tâm tín lạc. Nguyện là hoan hỷ, yêu thích. Hết thấy thiện căn đều thành kính hồi hướng, “nguyện sanh ngã quốc”. “Nguyện”, trong vòng 10 niệm, 10 niệm này chính là 10 câu hồng danh, trì danh niệm Phật. Tín Nguyện Trì danh. Việc này so với Kinh A Di Đà thì rõ ràng hơn rất nhiều. Nếu như không có lòng chí tâm Tín Nguyện Trì danh, nói cách khác, bạn còn chưa đạt đến tiêu chuẩn “Nghe danh”, hoặc có thể nói bạn “Nghe danh” vẫn chưa đủ. Bạn “nghe danh” đủ rồi, nhất định sẽ chí tâm tín lạc, “nguyện sanh ngã quốc, trong vòng 10 niệm, nếu không vãng sanh, không thành chánh giác”. Bạn đã nắm chắc được cơ hội vãng sanh. Cơ hội này đương nhiên không phải do khả năng công phu của bản thân, bản thân vẫn còn là phàm phu *sát đát*, vẫn phải nhờ vào A Di Đà Phật mới nắm chắc. Lời nguyện này của A Di Đà Phật bảo đảm cho bạn, trong tâm của bạn sẽ an định thôi. Đây là pháp môn Tịnh Độ Tâm An, khiến quý vị an tâm.

Quý vị biết rằng bản thân *chắc chắn* vãng sanh. Vậy bây giờ tự hỏi bản thân mình xem, đừng nhìn người khác. Quý vị có nắm chắc cơ hội vãng sanh Tây phương không? Giả dụ câu trả lời là tôi chắc chắn có, tôi sẽ được vãng sanh, một chút hoài nghi cũng không có. Vậy thì chúc mừng quý vị, điều này là phải thật, không phải giả. Cũng không phải là ngạo mạn, cho rằng tôi nắm chắc vãng sanh, thực chất vẫn chưa nắm chắc, đây là ngạo mạn. Tuy là không phải muốn gạt người, nhưng quý vị vẫn có lỗi. Lỗi này sẽ trở thành chướng ngại khi bạn tu đạo, thậm chí bị thoái

chuyên. Nếu như là lừa gạt người khác, thì chính là đại vọng ngữ, tương lai nhất định đọa vào ác đạo.

Nếu như trả lời không được chắc như vậy, sẽ không dám đồng ý. Hình như tôi vẫn chưa nắm chắc được, vấn đề này cần phải được giải quyết **nhanh chóng**. Như Hoàng Niệm Tổ lão cư sĩ giảng, nhân trời còn sáng, hãy mau đi về nhà. Bây giờ quý vị chưa đến phút lâm chung, nhanh chóng giải quyết vấn đề này đi, không được trì hoãn. Vậy thì cần phải làm rõ ý nghĩa thâm sâu trong lời nguyện 10 niệm vãng sanh này, hiểu rõ rồi quý vị sẽ biết được rốt cuộc bản thân mình có nắm chắc **việc vãng sanh** hay không? Không nắm chắc, quý vị **liền biết được**. Tôi làm sao để nắm chắc được việc vãng sanh ?

Vì vậy, hôm nay, bài giảng buổi sáng và buổi chiều, tôi muốn giúp quý vị thật sự hiểu rõ. Nắm chắc rồi, trong tâm sẽ an định. Chưa nắm chắc, thì trong tâm cũng biết làm gì để nắm chắc, sẽ nhanh chóng nắm chắc được. Nên hai bài giảng này không vô ích. Được rồi, chúng ta cùng phân tích xem, “chí tâm tín lạc, trong vòng 10 niệm”, đây là nguyện văn, chính là “**chí tâm tín lạc nãi chí thập niệm**”. “Tín”, như thế nào được gọi là tín?

20 Đại sư Ngẫu Ích trong Di Đà Yếu Giải đã nói đến lục tín, nói vô cùng viên mãn. Hội đủ sáu niềm tin, được gọi là tín. Thứ nhất **tin chính mình**, thứ hai **tin người**, thứ ba **tin sự**, thứ tư **tin lý**, thứ năm **tin nhân**, thứ sáu **tin quả**. Chính mình; người; Sự; Lý; Nhân; Quả. Đây đủ sáu niềm tin này, gọi là tín.

Cái gì gọi là tin chính mình? Tin chính mình có nhiều người nói rằng đây là tự tin, nhưng không giống như vậy. Nói rằng người nào đó rất tự tin, người khác thì tự ti. Người đó nói về tự tin là tin bản thân mình, **Đây là loại vọng tâm do duyên theo ảnh của sáu trần**, còn tin vào sự hình thành xác thịt từ ngũ âm. **Cái thân tứ đại, cái thân tâm này không thể tin**, không thể nương nhờ. Tại sao vậy? Bởi vì nó là hư ảo, vô thường. Làm sao có thể tin tưởng nương nhờ được chứ? Dem những thứ này tách ra, đem thân tâm của bạn, thế giới của bạn, những thứ hư ảo này tách ra. Chỉ tin thứ mà vốn mình sẵn có đầy đủ, vốn không sanh diệt, vốn **tự** thanh tịnh, vốn không dao động, khả năng sanh vạn pháp của tự tánh. Đây gọi là tin chính mình.

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Tự tánh không có cũng không không. Không ở bên trong cũng không ở bên ngoài, không ở chính giữa. Thất xứ vi tâm của A Nan vẫn chưa tìm được nơi này, rất huyền diệu. Quý vị nói nó có, nhưng lục căn **không duyên theo được**. Mắt không thấy được, tai không nghe được, mũi không ngửi được, lưỡi không nếm được, thân thể cũng không cảm giác được. Kể cả ý nghĩ cũng nghĩ không ra. Thật vi diệu ! Lục căn không thể nào tìm được. Bất khả tư, bất khả nghị, bất khả thuyết. Như vậy rốt cuộc có hay không có. Không thể nói là có, cũng không thể nói là không có. Bạn nói nó không có, vậy thập phương hư không pháp giới, bao gồm cả thân và tâm của quý vị đều do tự tánh hiển hiện ra hết. Có khả năng tạo vạn pháp. Thập phương pháp giới cũng từ đó được tạo ra, làm sao có thể nói là không có. Nếu như không có thì thập phương pháp giới cũng chẳng có. Bây giờ có thập phương pháp giới, vậy thì phải có tự tánh. Cho nên chỉ có thể nói, không có cũng không không. Nói sâu hơn nữa, không phải không có, cũng không phải là không không. Đây là “Li tứ **cú**, tuyệt **bách phi**”. Càng nói càng huyền diệu. Đơn giản mà nói, bất khả tư nghị. Bất khả tư nghị này không phải là hí luận, mà là lời nói chân thật. Không thể dùng tư tưởng của mình suy nghĩ, càng không thể dùng ngôn ngữ diễn tả. Nhưng dựa vào tín tâm của quý vị, tin lời Phật thuyết. Ai ai cũng vốn có tự tánh chân thật đầy đủ. Đó là nguồn gốc của vạn pháp vũ trụ. 24.00

Tôn giáo phương tây nói đến tạo hóa, đó chính là tự tánh. Thế giới Ta bà là nó tạo ra. Địa cầu, Diêm phù đề của chúng ta cũng là nó tạo ra. Cực lạc thế giới cũng là nó tạo ra. Thập phương **quốc độ của Chư Phật cũng do nó tạo thành. Tâm của quý vị đang** tạo lập. Nó biến hiện ra những thứ lớn vô biên, nhỏ vô tận. Lớn đến cỡ nào ? Bao gồm cả thập phương pháp giới. Thập phương pháp giới cũng không thể thoát ra khỏi tự tánh. Gọi là ngoài tâm không pháp. Nhỏ đến vô tận, nhỏ như hạt vi trần.

Hiện nay các nhà lượng tử vật lí học đã nghiên cứu ra hạt nhỏ nhất gọi là trung vi tử, nhỏ bằng một phần tỷ hạt điện tử, nhỏ đến như vậy. Hạt điện tử đã rất nhỏ, chúng ta cũng không thể tưởng tượng ra. Điện tử là hạt quay xung quanh nhân trong nguyên tử. Trên thực tế bạn không thể quan sát được hình thể của nó, bạn chỉ có thể dùng những con số trong toán học để mô tả về nó, đại khái là có một hạt như vậy tồn tại. Bởi vì nó chuyển động rất nhanh, gần bằng tốc độ ánh sáng. Căn bản là không thể sờ nắm được. Vậy còn có hạt nhỏ hơn gấp 1 tỷ lần hạt điện tử, đó chính là

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

trung vi tử nhỏ bằng một phần tỷ hạt điện tử. Điều này càng không thể nghĩ bàn. Hạt Trung vi tử này nhỏ đến hạt nhỏ nhất, bây giờ đã tìm ra hạt nhỏ nhất, bên trong của nó là tự tánh. Chẳng khác nhau chút nào, nhỏ đến vô tận. Tự tánh có ở trong hạt nhỏ nhất. Lớn như thế giới, nhỏ như vi trần, cũng đều là tự tánh hiện ra, phải tin điều này.

Cực lạc thế giới vốn là tự tánh tạo thành. Vậy chúng ta làm sao có thể vắng sanh về thế giới Cực Lạc? Phải tìm về với tự tánh. Tự tánh còn gọi là chân tâm. Vì vậy niệm Phật chính là hướng đến tự tánh, niệm đến tâm thanh tịnh rồi, thì tự tánh sẽ hiện ra. Tại sao bây giờ không thấy thế giới Cực Lạc, không thấy A Di Đà Phật? Là do vọng tưởng của chúng ta. Vọng niệm làm cho mắt của chúng ta bị chướng ngại, sáu căn đều bị chướng ngại. Mắt không nhìn thấy Di Đà; Quán Âm; Thế Chí, Thanh Tịnh Hải Chúng, còn có Bảo trì liên hoa, đều không nhìn thấy. Tai không nghe được Di Đà thuyết pháp. Cực lạc thế giới, toàn bộ tiếng chim tiếng gió đều không nghe được. Nghe không được. Mũi cũng không ngửi được Bảo hương ở Cực lạc. Thế giới cực lạc tất cả vạn vật đều được tạo ra từ bảo hương. Hương thơm này lan tỏa thập phương thế giới, cũng lan tỏa đến đây, tại sao bạn không ngửi được. Đó là do vọng tưởng chướng ngại bạn. Vậy làm sao vọng tưởng có thể chướng ngại việc ngửi của chúng ta? Thực chất nó không thể chướng ngại sáu căn của quý vị. Mà do sáu thức tự tạo ra chướng ngại.

Tôi đưa ra ví dụ đơn giản thế này, lấy nhĩ căn nhĩ thức để nói. Trong Kinh Lăng Nghiêm, 25 Viên Thông, nhĩ căn viên thông của Quán Thế Âm bồ tát được xếp ở cuối cùng, pháp đặc biệt. Văn Thù bồ tát lựa chọn viên thông đối với chúng sanh trong thế giới ta bà, đã chọn nhĩ căn viên thông. Bởi vì chúng sanh thế giới ta bà có nhĩ căn rất nhạy bén. Tai thông minh nhất. Cho nên dùng tai để nói thì sẽ hiểu. Bây giờ tai của quý vị, quý vị có nghe thấy tôi đang thuyết pháp, đúng không? Nghe có rõ không? Quý vị có nghe được tiếng sửa chữa ở kế bên không? Tiếng va đập bên đó có nghe được không? Nghe được rồi phải không? Bây giờ tôi nhắc thì quý vị mới nghe được. Lúc này thì sao, lúc này hình như không nghe được. Tại sao quý vị không nghe được. Tại vì quý vị đang tập trung nghe tôi thuyết pháp. Nên những tiếng động xung quanh như tiếng va đập, tiếng dây điện, quý vị không nghe được. Nghe không được không phải là không có âm thanh. Bên đó có âm thanh đấy, nhưng do quý vị không tập trung vào bên đó thôi. Quý vị tập trung vào bài thuyết pháp. Như vậy tập

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

trung nghe thuyết pháp là quý vị dùng nhĩ thức. Tác dụng của nhĩ thức. Nhĩ Căn? Tác dụng của nhĩ căn rộng khắp mười phương. Tiếng va đập quý vị nghe được đầy, nhưng không chú ý, nên hình như là không có. Hiểu ra chưa? Ý nghĩa là như vậy.

30 Thế giới cực lạc ngày nay, tôi nói cho quý vị biết, rõ ràng ngay trước mắt. Bạn có tin không? Quý vị nói là không nhìn thấy. Không nhìn thấy vì nhãn thức của bạn đang chướng ngại bạn. Nhãn căn của quý vị sẽ không bị chướng ngại. Căn của tánh tức là tự tánh. Chướng ngại không được, đó chẳng qua là nhãn thức của quý vị thôi. Nhãn thức là từ phân biệt chấp trước mà ra. Vọng tưởng phân biệt chấp trước mới có thức. Không còn vọng tưởng phân biệt chấp trước, vậy thì đã chuyển từ thức thành trí.

Chuyển từ thức sang trí dùng căn của tánh. Lúc đấy, quý vị có thể nhìn thấy mười phương. Mắt nhìn thấy mười phương, không chướng ngại. **Tai nghe được 10 phương, không chướng ngại. Mũi ngửi được mùi hương 10 phương. Thân thị hiện ở 10 phương.** Không có chướng ngại. Tâm, tha tâm biến tri cũng không có chướng ngại. Bây giờ, có thức làm mọi thứ đều bị chướng ngại. Quý vị có thể nhìn, cùng lắm là khu vực 30 mét xung quanh. Xa hơn thì không thấy nữa. Tai, có thể nghe được âm thanh tối đa 1000 mét. Những thứ căn bản khác thì không được. Cho nên chúng ta niệm Phật, mục đích là niệm ra được tự tánh của chúng ta. Bởi vì thế giới Cực Lạc vốn đã có sẵn trong tự tánh. Có câu người sanh nhất định sanh, người đi thật không đi. Quý vị vắng sanh Tây phương rồi, Phật tùy thuận căn tánh nghe nhìn của chúng ta, nói rằng đi đến thế giới này là mười vạn ức quốc độ Phật, có thể giới gọi là Cực Lạc. Nơi này có Phật hiệu A Di Đà, hiện đang thuyết pháp. Điều này là tùy thuận phàm phu chúng ta mà nói. Phàm phu luôn có một cảm giác về khoảng cách. Nếu như nói Thế giới Cực Lạc ở ngay trước mắt, quý vị không tin, nói không nhìn thấy. Mắt nhìn không thấy, tôi nói không thấy, không tin được. Vì vậy, đức Phật chỉ còn cách tùy thuận chúng ta, nói rằng 10 vạn ức quốc độ Phật. Đi đến nơi này ở phía Tây, thực chất là chỉ một phương hướng thôi. Có thật hay không? Đương nhiên là thật rồi. Như vậy Thế giới cực lạc đến nơi này, cách nơi này về hướng Tây 10 vạn ức quốc độ Phật, thế giới đó, **là cõi Phạm thánh đồng cư. Nên có khoảng cách, có phương hướng.** Tùy thuận theo sự chấp trước của phàm phu. Nếu Đức Phật nói Thế giới cực lạc ngay trước mắt, Cực Lạc Tịnh Độ tức nơi này, nơi này

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

tức Tịnh Độ. Đây là lời nói chân thật, không phải tùy thuận theo tục đế mà nói. Tùy thuận theo Chân đế nói. Điều đó nói gì? Cõi Thực Báo Trang Nghiêm, Cõi Thường Tịch Quang và 4 cõi của thế giới Cực Lạc đều ở cùng nhau. Nên chúng ta đến Cực Lạc thế giới, cõi Phạm Thánh Đồng Cư cũng như là đã đến cõi Phương Tiện, cõi Thực Báo, cõi Thường Tịch Quang. Cho nên, hiện nay chúng ta niệm Phật không cần quan tâm sau này đến nơi nào, quý vị cứ nhất tâm mà niệm, niệm đến tự tánh hiển hiện. Vậy thế giới Cực Lạc sẽ hiện tiền. Niệm đến đoạn phiền não, cõi Phương Tiện liền hiện tiền. Niệm đến đoạn vô minh, vọng tưởng cũng không còn, cõi Thực Báo Trang Nghiêm liền hiện tiền, cõi Thường Tịch Quang liền hiện tiền.

Những phiền não này chưa đoạn, nhưng niệm đến công phu thành phỉến. Hoặc ở trong định, hoặc trong mộng, cõi Phạm Thánh Đồng Cư liền hiện tiền. Phải ở trong định hay trong mộng mới nhìn thấy được. Tại sao vậy? Vì khi đó tâm mới thanh tịnh, mới cảm ứng đạo giao được với Phật. Lúc bình thường không nhìn thấy được vì phiền não chưa đoạn trừ. Thật sự đã đoạn hết rồi, lúc đó muốn thấy sẽ thấy, muốn nhập sẽ nhập. Đông hay Tây có thể tự do đi lại, không có chướng ngại. Thân ở trong hoa sen trong Hồ bảy báu của thế giới Cực Lạc, ở thế giới này vẫn có thể làm nhiều Phật sự. Thật là thù thắng. Đây là siêu phàm nhập thánh. Nhưng lý này chúng ta ***cần phải*** hiểu. Hiểu rồi thì thành thật mà niệm Phật. Quý vị có thể thành thật mà niệm mới gọi là tín.

Quý vị nói là tôi đã tin, nhưng lại không niệm Phật, như vậy là tin giả. Bạn thật sự tin lại không niệm Phật ư? Công đức thù thắng thế này quý vị cũng không cần sao? Quý vị không cần có nghĩa là quý vị vẫn chưa tin. Nên hãy kiểm tra xem bản thân mình có thật lòng tin hay không? Phải nhìn từ đâu? Đó chính là quý vị có thành thật niệm Phật hay không? Tín, có muốn tự tánh hiển hiện **không? Có muốn làm Phật không? Muốn rồi thì tin, tin chính mình. Tốt, bây giờ nếu muốn mình tâm kiến tánh, muốn thành Phật rồi. Muốn, thì phải làm sao?**

Điều thứ hai, tin Người. Chúng ta tuy là vốn có đầy đủ tự tánh, nhưng hiện tại phiền não nghiệp chướng vẫn còn, thậm chí còn rất nặng, lại trong thời mạt pháp ngũ trược ác thế, pháp nhược ma cường. Bản thân lại nhiều phiền não, nghiệp chướng nặng sâu, phước đức mỏng manh, trí huệ thấp kém. Dựa vào tự lực rất khó. Nên Đức Phật khuyên chúng ta cầu sanh Tịnh Độ. Pháp môn này dựa vào Tha Lực. Tha Lực trợ giúp chúng

ta thì dễ rồi. Bởi vậy phải tin người. **Điều đầu tiên, tin Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã tuyên thuyết pháp môn Tịnh Độ, đó chính là Kinh A Di Đà, Kinh Vô Lượng Thọ.** Đây là hai bộ kinh điển mà chúng ta cần cả đời phụng hành. Hãy thường niệm thường tụng, thường xuyên tư duy, thường lắng nghe ý nghĩa bên trong. Nghe Kinh nghe Pháp. Hiểu ra rồi, phải dựa vào A Di Đà Phật. Bản thân mình phải phát tâm chí thành khẩn khiết. Thành tâm sám hối nghiệp chướng của **mình từ vô thủy** đến nay. Khẩn cầu Phật lực từ bi gia hộ. Phát nguyện cầu sanh **Thế giới Tây Phương Cực Lạc.** Tùy thuận nguyện lực của A Di Đà Phật. A Di Đà Phật thì **mong muốn** chúng ta vãng sanh Tây Phương, chúng ta phải tùy thuận theo. Chúng ta không nên khách sáo, nói rằng Cực Lạc Thế giới tốt như vậy, tôi không dám đến, tôi không có tư cách đến. Cần gì phải khách sáo chứ, A Di Đà Phật bảo chúng ta đến thì chúng ta cứ đến thôi, **hãy chấp nhận đi.** Tôi đến là để thành Phật. Bản thân tôi không thể tự đi, A Di Đà Phật đến giúp tôi đi, lâm chung đến tiếp dẫn. **Điều này rất đáng tin.** Toàn thân tâm đều quy mạng A Di Đà Phật. Thế giới này cả thân tâm và hết thảy phải buông xả. Không nên lưu luyến nữa, tâm không nên **bận tâm** nữa. Những **nhân ngã;** thị phi; ân oán; tình thù. **Tất cả** đều bỏ hết. Tại sao? Vì đây chỉ là một giấc mộng. Giã thôi, không phải **thật.** **Đời người như một giấc mộng trống không.**

40 Trong lúc bế quan, tôi cũng đã nằm mơ như vậy. Mơ về lúc trước tôi giảng dạy ở trường Đại Học ở Mỹ. Tôi dạy Tài Chính, Kinh Tế học. Lúc đấy, người thanh niên vẫn còn theo đuổi sự nghiệp. Thời gian đó tôi rất nỗ lực trong học thuật. Đã đăng hơn hai mươi bài báo học thuật, có không ít đều nằm trong các tạp chí học thuật hàng đầu. Khi ấy nghĩ rằng phải nằm trong các tạp chí Kinh Tế đứng đầu, tức là những trang liên quan đến Giải Nobel Kinh Tế, những nơi đăng các bài báo như vậy. Trong mộng tôi gặp được một giáo sư rất nổi tiếng. Ông có thành tựu rất nổi bật về lĩnh vực học thuật. Tôi với ông ấy phan duyên, còn làm quen nhau, và hợp tác viết báo. Trong mộng có cái tâm thái này. Đột nhiên tỉnh dậy, cười giòn một phen. Bây giờ còn muốn đăng những bài báo đó nữa không? Chắc chắn là không. Đã xuất gia rồi, làm việc đó làm gì nữa?

Nhưng thật sự trong mộng tôi rất muốn, đây là do lúc trước tạo nghiệp. Ngày trước đúng là có muốn như vậy, đúng là đã khởi tâm động niệm. Thật sự xem những việc đó là thật để theo đuổi. Vì vậy niệm niệm đều theo đuổi tạo nên nghiệp. Nghiệp lực này rất mạnh. Khi tâm bạn

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

thanh tịnh rồi thì nghiệp này sẽ hiện tiền, sẽ hiện ra trong mộng. Bạn mơ như vậy còn không giác ngộ, còn tiếp tục tạo nghiệp, trong mộng lại tạo thêm một nghiệp nữa. Lại niệm niệm theo đuổi sự nghiệp đó. Rất **đáng thương**. Vì thế quý vị cả đời này theo đuổi một thứ gì, và cũng rất muốn làm việc gì đó. Quý vị hằng ngày làm những công việc này, đều hình thành nghiệp của quý vị.

Nếu như là thiện nghiệp, tương lai quý vị sẽ sanh lên cõi trời, cõi người hưởng phước. Nếu như là nghiệp ác, tương lai quý vị sẽ thọ báo trong tam ác đạo. Rất **đáng thương**, không giác ngộ. Một ngày nào đó, quý vị đột nhiên tỉnh mộng, quý vị sẽ nhận ra những theo đuổi đó chỉ là hư vô, hoang đường. Tất cả chỉ là mộng, quý vị theo đuổi thứ gì chứ? Cho nên khi hiểu ra rồi, liền buông xả. Sau khi tôi tỉnh mộng, nghĩ lại mình không được tạo thêm nghiệp nữa. Không được tạo thêm nghiệp nghĩa là gì? Không nên theo đuổi bất kỳ thứ gì ở thế giới này, không nên nghĩ mình muốn làm gì nữa, và cũng không nên nghĩ mình sẽ đạt được những gì. Những thứ đó đều là giả, đều là ảo ảnh hư vô. Hiểu ra rồi, giác ngộ rồi. **Tức thì niệm Phật sẽ đắc lực**. Trong **kinh Viên Giác** có nói “**Tri huyễn tức ly, ly huyễn tức giác**”. Quý vị biết những thứ trước mắt ở thế gian đều là mộng **huyễn**, lập tức giác ngộ, rời khỏi nó ngay, buông xả rồi. Chỉ sợ quý vị nhìn không thấu, không thể buông xả. Nhìn thấu rồi quý vị không cần phải cố gắng, không cần phải cứ khổ tâm như, tự nhiên liền buông bỏ. Quý vị thấy tôi trong mộng vẫn theo đuổi, khi tỉnh lại không phải tự nhiên buông xả rồi hay sao? Không cần cố gắng, không cần phải khổ **công** như vậy, không cần đâu. Tự nhiên là buông xả được thôi. Hiểu ra rồi, tôi sẽ không theo đuổi nữa. Nếu quý vị chưa chịu buông xả, **chẳng có gì khác**, chính là vẫn chưa hiểu, chưa nhìn thấu. Vậy phải làm sao? **Nghe pháp nhiều, huân** tập giúp quý vị nhìn thấu buông xả. Đương nhiên phải nỗ lực niệm Phật, nỗ lực niệm Phật thì tiêu nghiệp chướng. Nghiệp chướng tiêu rồi giúp quý vị buông xả. “**Ly huyễn tức giác**”, buông xả ngay, lập tức sẽ giác ngộ. Không cần qua giai đoạn nào cả. Chúng ta thành Phật cũng phải buông xả như vậy.

Trong lúc tôi bế quan, khi tỉnh lại, cười giòn một phen. Thích Ca Mâu Ni Phật khi đại triệt đại ngộ, Ngài cũng cười đấy. **Lạ** thay **lạ** thay, chúng sanh vốn có trí huệ đức tướng của Như Lai, nhưng vì vọng tưởng chấp trước không chứng đắc. Cảm giác đó của Ngài so với cảm giác khi **tôi** tỉnh lại trong lúc bế quan cũng gần giống nhau, nhưng thù thắng hơn

tôi. Ngài cũng có ý nghĩa như vậy. Quý vị trước khi thành Phật đều mê hoặc điên đảo, đó là vì quý vị chưa nhìn thấu chưa buông xả. Quý vị một khi nhìn thấu buông xả rồi sẽ thành Phật. Thành Phật rồi cũng sẽ cười như vậy. Thì ra là như vậy. Lúc trước thật oan uổng, mê hoặc điên đảo, tạo nghiệp thọ báo. Vô lượng kiếp ở trong sanh tử luân hồi, thật oan uổng. Bây giờ hiểu ra rồi, ly *huyễn* tức giác. Không đi qua giai đoạn nào cả. Phật nói trong Kinh Hoa Nghiêm, 42 địa vị Bồ Tát. ***Trong giáo nghĩa của Thiên Thai*** nói đến Tạng Thông Biệt Viên. Trong Viên Giáo còn có 52 địa vị Bồ Tát. Đây đều là phép nói phương tiện. Nói thật ra là ngay khi giác ngộ thì tỉnh lại ngay. Đương nhiên, địa vị này cũng phải nói, nếu không nói, thực tế quý vị muốn giác ngộ nhưng vẫn không thể giác ngộ được. Vẫn phải từ từ giác ngộ. Chúng ta tu Tịnh Độ cũng nhờ vào Tha Lực, nhờ A Di Đà Phật. Hiện giờ chưa giác ngộ, không sao. Nhất tâm niệm A Di Đà Phật, một khi đến Thế giới Cực Lạc, hoa khai kiến Phật thì giác ngộ ngay. Hoa khai kiến Phật, hoa này không phải nói là thật sự có hoa sen. Đương nhiên tại cõi Phạm Thánh Đồng Cư có hoa sen. Đây là biểu Pháp. ***Trên thực tế***, hoa sen này là chỉ tâm của chúng ta. Tâm của chúng ta chưa nở, nở rồi thì gọi là hoa. Không phải là có một câu nói “Tâm hoa nở phóng” sao? Có nghĩa là nói quý vị rất hoan hỷ, rất vui mừng. Tâm đã mở rồi. Thật sự có tâm hoa không? Đem đóa hoa đó đến đây đưa tôi xem nào. Không có hoa đâu, đây là tượng trưng, là biểu Pháp thôi. Thế giới Cực Lạc hoa khai kiến Phật chính là ý nghĩa này.

Cho nên có nhiều hiểu lầm nói Tịnh Độ khi vào trong hoa sen thì bị khóa lại, bị nhốt lại. Ở trong đó rất buồn, ở rất lâu rất lâu cũng không ra được. Quá khổ, nên không chịu vãng sanh. Cái gì mà hoa khai kiến Phật? Như ngòi tù vậy. Thật sự không phải ý nghĩa như vậy. Hoa đó là tâm hoa, tâm hoa nở rồi, quý vị giác ngộ rồi thì sẽ gặp Phật. Gặp vị Phật này chính là ***thấy Phật tự tánh của mình. Không phải là nhìn thấy vị Phật 32 tướng tốt 80 vẻ đẹp.*** Quý vị thấy là thấy bản tánh của mình, là mình tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật. Vậy tôi nương nhờ A Di Đà Phật, Tha Lực. Đến Thế giới Cực Lạc đó chính là quay về với tự tánh. Thế giới Cực Lạc chính là Pháp Tánh độ. Cho nên có một số người không tin Tịnh Độ. Họ tin cái gì? Thí dụ họ tu Thiền. Tu thiền cũng do một số nguyên nhân lịch sử. Đối với pháp môn Tịnh Độ hầu như khăng khăng nghi ngờ. Họ nghĩ đây là vọng tưởng. Tịnh Độ là vọng tưởng, niệm Phật là không cần thiết. Chúng ta ngộ rồi, ngay lập tức thành Phật. Không chịu niệm Phật, không cầu vãng sanh Tịnh độ. Thật sự có loại người như vậy, trong tịnh

xá chúng tôi cũng có. Đương nhiên cũng là người rất tinh tấn, nhưng họ chưa có viên dung.

50 Nếu quý vị cho họ xem thử, bản ghi chép kinh A Di Đà của Đại sư Liên Trì, kinh A Di Đà Yếu Giải của Đại Sư Ngẫu Ích. Những thứ này có thể hiểu rõ. Chúng ta niệm Phật, Phật chính là tâm. Người tham thiền chính là ngộ ra tâm của mình. Tâm này không phải là tâm vọng niệm của mình, cái đó gọi là **Duyên Lự Tâm**. **Tam thời hệ niệm gọi là Duyên Lự Tâm. Tâm đó không phải chân tâm. Chân tâm là Linh Tri tâm.** Người tham thiền là người tham thấu được cái tâm này, liền minh tâm, minh tâm thì sẽ kiến tánh. Quý vị phải biết, Phật chính là tâm, tâm chính là Phật. Cho nên quý vị minh tâm với gặp Phật là giống nhau. Gặp Phật tức là minh tâm, minh tâm tức là gặp Phật. Quý vị tại sao phải tách rời tâm và Phật. Minh tâm mà không gặp Phật, vậy bạn vẫn chưa có minh tâm. Tịnh độ của chúng ta, gặp Phật tức là minh tâm. Chưa minh tâm thì chưa gặp Phật. Tâm và Phật không phải hai. Cho nên họ chỉ muốn minh tâm, không chịu niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh Độ. Thực tế là họ đã biến Tâm và Phật thành hai thứ rồi. Không phải không hai, không tương ưng với tâm. Tương ưng thì tâm chính là Phật, Phật chính là tâm, đây gọi là tương ưng. Họ chỉ tin là tâm tức là Phật, nói là tôi minh tâm sẽ gặp Phật. Họ không biết được Phật chính là tâm. Cho nên tôi niệm Phật chính là niệm tâm. Gặp Phật chính là minh tâm. Họ chỉ biết một nửa, còn nửa kia chưa biết. Cho nên tự mình gây chướng ngại cho mình.

Học Tịnh Độ chúng ta phải nhẫn. Họ không hiểu được, chúng ta giúp họ giải thích, thì họ sẽ hiểu. Nói như vậy hình như tham thiền so với niệm Phật càng thù thắng hơn. Đại sư Ngẫu Ích từng nói qua một câu như vậy. Bởi vì tham thiền có rất nhiều người. Còn niệm Phật thì là ai? Bạn niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. Vậy niệm Phật là ai? Chư vị Tổ sư có một điển cố như vậy. Là một học trò, người đó tu như thế nào? Người đó rất cố gắng niệm A Di Đà Phật, niệm đến công phu thành phiến. A Di Đà Phật 24 tiếng không gián đoạn nhưng vẫn chưa khai ngộ. Tổ sư nhìn thấy người đó, và nhắc nhở cho họ. Niệm Phật là ai? Người đó liền từ câu Phật hiệu hồi quang phản chiếu. Thì ra là chân tâm đang niệm. Một phút chuyển lại thì minh tâm kiến tánh. Kiến tánh thành Phật. Người đó đã công phu niệm Phật thành phiến, Tổ sư mới đến nhắc nhở. Công phu chưa thành phiến, Niệm Phật là ai. Đó là **khởi** vọng tưởng không phải tham thiền. Như Đại sư Ngẫu Ích đã nói, bạn muốn tham thiền “niệm

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Phật là ai”, như vậy đã là người hạ căn. Tổ sư làm như thế, cũng vì nhắc nhở người hạ căn. Người thiện căn chân chính là Đệ tín, tâm này làm Phật, tâm này là Phật. Trong kinh Quán Vô Lượng Thọ nói cho chúng ta biết cái nguyên lý này. Nguyên lý niệm Phật chính là đây. Là tâm làm Phật. Tâm này của quý vị không cần biết là chân tâm hay vọng tâm, chỉ cần tôi muốn thành Phật là được. Cứ cho là có vọng tâm mà muốn thành Phật, thành Phật thì vọng tâm cũng chuyển thành chân tâm. Chân vọng vốn dĩ hòa hợp không phải hai. Không phải ngoài chân tâm ra còn một cái vọng tâm, không phải vậy. Nếu như ngoài vọng tâm, còn có một cái chân tâm thì chân tâm đấy không thể biến khắp nơi. Vọng tâm chính là chân tâm, bản thể của nó là chân tâm.

Vì vậy tâm làm Phật của tôi chính là chân tâm. Mặc dù bây giờ tôi đang dùng cái tâm này, cái tâm nghiệp thức. Nếu muốn thành Phật, cái tâm ấy tức thì sẽ biến thành chân tâm. Nên là tâm thành Phật lúc đấy, trở thành là tâm tức là Phật. Tâm này là Phật thì tâm này sẽ thành Phật, quý vị chính là Phật. Vậy khi niệm Phật quý vị đang làm Phật đấy. Không niệm Phật có nghĩa là không làm Phật, niệm Phật rồi sẽ làm Phật. Đây là người thượng căn. Quý vị đã biết tâm này là Phật, tâm này thành Phật rồi, quý vị còn tham niệm Phật là ai làm gì? Căn bản không cần tham. Chân thành niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, cứ như vậy mà niệm. Niệm niệm là đang làm Phật. Đây gọi là **một bước lên trời**. Vậy thì còn cái nào **một bước lên trời** trên cả việc làm Phật không? Làm Phật là tối cao rồi. Nếu quý vị không muốn làm Phật, quý vị sẽ tham niệm Phật là ai? Thật sự thành Phật rồi, đây là hướng thượng nhất tấc

thù thắng nhất, tham thiên đến cứu cánh. Không cần tham nữa, trực tiếp tìm tòi, thể hội. Đến cứu cánh rõ ràng. Tâm này của tôi chính là tâm Phật. Tịnh Độ trước tiên là nương nhờ vào Tha lực. Phải nhờ A Di Đà Phật tiếp dẫn vãng sanh Tây Phương. Có niệm, niệm A Di Đà Phật. Niệm một cách thành khẩn, niệm niệm rõ ràng, từng chữ từng câu. Ba thứ đều rõ ràng. Khẩu niệm tâm nghe, đếm rõ ràng. Có niệm, cứ liên tục niệm đến phút cuối niệm như không niệm. Câu A Di Đà Phật này quý vị niệm đến **thuần thực** rồi, niệm đến cứu cánh, sáu thức cũng sẽ không còn tác dụng nữa. Lúc này nói, quý vị không nhìn thấy Tịnh Độ, đó là vì quý vị còn có thức. Nếu như **dùng căn, tánh của trung căn**, đó chính là tự tánh. Khi đó quý vị sẽ nhìn thấy Tịnh Độ tức nơi này, nơi này tức Tịnh Độ.

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Vậy chúng ta niệm đến khi nào? Đến khi sáu thức không còn tác dụng, thì đạt đến cảnh giới này. Hãy phân ra từng đoạn. Đem nhãn thức và ý thức của mình tập trung lại. Sáu thức mắt; tai; mũi; lưỡi; thân; ý. Chúng ta đem tai và ý hai thức này ra. Tai nghe Phật hiệu, ý; thì chú ý câu Phật hiệu. Phân minh rõ ràng. A Di Đà Phật, bốn chữ này, không hàm hồ, chỉ dùng hai thức này, các thức khác không dùng đến.

Mắt, nhãn thức không dùng không có nghĩa là nhắm mắt lại. Quý vị nhắm mắt lại vẫn thấy một màn đen tối, vẫn còn dùng nhãn thức. Nhìn thấy rồi vẫn xem như chưa thấy. Có cảm giác không? Có đấy. Khi quý vị tập trung nghe cái gì đó, mắt quý vị đang nhìn nhưng lại không nhìn thấy gì cả. Ví dụ như quý vị đang tập trung nghe Pháp, có một người đi ngang qua, **quý vị có nhìn thấy không?** Có nhìn thấy, nhưng nhìn thấy mà hình như không nhìn thấy. Người khác hỏi mình có nhìn thấy không, khi đó mình chú ý mới nhìn thấy. Ví dụ bây giờ quý vị chú ý nghe tôi giảng Pháp, kế bên có một ngọn đèn, quý vị có nhìn thấy không? À quý vị vừa nhìn thấy rồi. Đó là vì tôi nhắc thì quý vị mới nhìn thấy. Tôi không nhắc thật ra quý vị vẫn nhìn thấy rồi. Quý vị không thể nói là mắt của mình bị che lại, tôi nhìn không thấy, không phải như vậy. Mắt không bị che, quý vị thấy đấy nhưng mà không thấy, bởi vì quý vị không chú ý chỗ đó, cho nên nhãn thức không có tác dụng.

Tai, tai chỉ nghe Phật hiệu, âm thanh khác đều không nghe thấy. Ví dụ như bây giờ đang nghe Pháp, âm thanh sửa chữa kế bên không nghe được. Nhĩ thức có tác dụng là tác dụng trên câu Phật hiệu này.

Mũi, mũi ngửi hương nhưng vẫn ngửi không được. Quý vị nhất tâm niệm Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật cứ niệm như vậy. Những mùi thơm, mùi hôi thối không có cảm giác.

Thân, khô cũng được, sướng cũng được, lạnh cũng được, nóng cũng được, đều không có cảm giác. Cứ một mực niệm. Cho nên tất cả mắt; tai; mũi; lưỡi; thân; ý, chỉ có tai và ý có tác dụng, còn lại bốn thức kia đều buông xả hết. Đây là bước đầu tiên, đó chính là quý vị chỉ tập trung vào câu Phật hiệu, đây gọi là công phu thành phần. Vẫn chưa chuyển từ thức sang trí, vẫn còn dùng thức. Vậy thì sao? Cứ tiếp tục cố gắng dùng thức. Nhĩ thức và ý thức liên tục niệm, cứ niệm cứ niệm như vậy. Nhĩ thức và ý thức đều **bị bỏ quên đi**. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật A Di Đà Phật. Quý vị không cần chú ý đến nghe, nó cũng không đoạn, câu

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Phật hiệu này sẽ không bị gián đoạn. Cho dù quý vị có ngủ thiếp đi, câu Phật hiệu này vẫn không bị gián đoạn. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. Quý vị nghe được đấy, nhưng không chú ý đến, nhưng lại vẫn nghe được. Quý vị không chú ý nghe, không cần dùng Nhĩ thức, cũng không cần dùng Ý thức. Nhưng nó vẫn phân minh rõ ràng, đây kỳ diệu làm sao? Sáu thức đều buông xả. Vẫn tiếp tục niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. **Câu này nối tiếp câu kia** mà niệm. Ba Ba bốn, ba ba bốn, ba ba bốn cứ niệm như vậy. Niệm đến cuối cùng, thức thứ 7 và thức thứ 8 đều buông xả. Thức thứ 7 và thức thứ 8 khó buông xả nhất. Nhưng trước tiên phải buông xả 6 thức kia, sau đó đến buông xả thức thứ 7.

Thức thứ 7 là Ý căn. Tôi chấp trước là từ ý thức của tôi mà ra. Đây là ý thức thứ 7. Quý vị niệm Phật đến độ không **chú ý đến nó nữa**. Thân thể khổ cũng mặc kệ, có bệnh cũng mặc kệ, đói cũng mặc kệ, no cũng mặc kệ. Trong lúc bế quan tôi thể nghiệm được từ sáng đến tối 24 tiếng như thế mà niệm. Không ăn cơm cũng không ngủ mà niệm. Không ngủ còn được, không ăn cơm có được không? Buổi sáng hôm đó, tôi nhờ người hộ thất đem bữa sáng đến. Ăn sáng xong, ăn no một chút. Sau đó liên tục đến buổi trưa ngày thứ 2. Khoảng thời gian đấy không phải 24 tiếng sao. Trong 24 tiếng niệm được 22 vạn. 1 tiếng 05 phút niệm được 1 vạn. Ngoại trừ kinh hành, tĩnh tọa, còn lại là niệm Phật. Kinh hành cũng niệm Phật, tĩnh tọa cũng niệm Phật. Không lễ Phật, lễ Phật sẽ niệm rất chậm. Khi đi vệ sinh thì câu Phật hiệu trong tâm vẫn không gián đoạn, vẫn đếm được. Thời gian đi vệ sinh nhanh một chút, 3 phút là xong. Đếm vẫn không bị loạn. Dùng ngón tay đếm, không thể cầm theo máy đếm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, một câu A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. Như vậy đó. Đếm mười câu, thành ra là 100 câu. Cho nên buông xả sáu thức trước sau đó đến buông xả thức thứ 7.

Cuối cùng thức thứ 8 cũng buông xả nốt. Thức thứ 7 buông xả rồi không còn Ngã nữa, nỗ lực niệm, chỉ còn Phật hiệu không còn Ngã. Cứ tiếp tục niệm. Chỉ còn Phật hiệu, thân tâm và thế giới sẽ tiêu biến đi. Trong phút chốc đều biến mất, không còn gì. Thập phương quốc độ trong phút chốc đều không còn gì. Trong cái không ấy chỉ còn Phật hiệu, phân minh rõ ràng, lúc đấy thức thứ 8 cũng buông xả. Nhưng buông xả này vẫn chưa đạt cứu cánh. Chưa đạt cứu cánh thì sao? Quý vị vẫn phải quay về.

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN THƯỢNG
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Không niệm Phật nữa, Thế giới lại hiện ra, có thân người, lại có no có đói. Những cảm giác này đều có trở lại. Sáu thức lại hồi phục trở lại. Công phu như vậy vẫn chưa đạt đỉnh, vẫn chưa đạt. Vậy thì sao? Tiếp tục niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. Vẫn tiếp tục niệm, không nên quay về thì được rồi. Chuyển thức thành trí. Khi chuyển thức thành trí rồi, quý vị phút chốc khai ngộ, đại quang minh tạng hiện tiền. Vậy thì vi diệu không thể nói rồi. Tôi vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó, không *nói* ra được. Đó cũng như Quốc sư Trung Phong từng nói, Tịnh Độ tức cõi này, cõi này tức Tịnh Độ. Tâm tôi là A Di Đà Phật, A Di Đà Phật là tâm tôi. Là tâm thành Phật, tâm này là Phật. Đến bước này, lý tức là Phật rồi, đây mới thực sự không loạn. Bởi vì sao? Chân tâm hiện tiền làm sao loạn nổi. Chân tâm vốn dĩ thanh tịnh, vốn không dao động.

Tin Người là phải tin đến cùng, niệm Phật phải niệm đến cùng, đạt đến cảnh giới của cứu cánh. Cho nên Tịnh Độ là từ có niệm đến vô niệm, từ vãng sanh đến vô sanh, và chứng vô sanh pháp nhẫn. Vô sanh pháp nhẫn là gì? Nhẫn chịu, nhẫn nại. Thân tâm thế giới, thập phương quốc độ, tất cả đều là hư vô ảo ảnh, vốn không sinh diệt. Quý vị có thể nhẫn nại, tâm an trú trong niệm không động, chính là vô sanh pháp nhẫn. Thời gian hết rồi, nói lòng vòng cả nửa buổi rồi. Chỉ mới nói đến Lục tín là Tín Tự, Tín Tha. Vẫn còn 4 cái tín nữa, vẫn còn nói về lời nguyện, nói về trì danh, Tín nguyện trì danh. Mới có thể nói hết lời nguyện Thập niệm tất sanh. Vậy thì để lại đến buổi chiều chia sẻ cùng quý vị. Xin cảm ơn!

HẾT PHẦN THƯỢNG !

Cẩn Dịch : Cư sỹ Chấn Tu

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT

PHẦN HẠ

定弘法師 九旬闭关念佛心得 《下》字幕 2016

Pháp Sư Định Hoàng chủ giảng

00 00 Buổi sáng chúng tôi đã nói về lời nguyện thứ 18 của A Di Đà Phật, lời nguyện Thập niệm tất sanh, nói đến chí tâm tín lạc. Tín, nói đến lục tín. Lục tín này là: tin chính mình, tin người, tin sự, tin lý, tin nhân, tin quả. Chúng tôi chỉ mới nói về 2 thứ là tin chính mình và tin người.

Trên thực tế thì ta và người không phải hai. Tin chính mình ý là nhắc đến bản tánh chân tâm vốn có của mỗi chúng ta, chiếu khắp thế giới thập phương quốc độ thế giới vi trần. Không thoát ra khỏi bản tánh chân tâm của chúng ta. Tha chính là chỉ Thích Ca, Di Đà, mười phương chư Phật. Những vị Phật này hoằng dương pháp môn Tịnh Độ. Trên thực tế Tha Phật chính là tự tánh. Chúng ta có thể nhất tâm niệm A Di Đà Phật. Nhất định có thể nhìn thấy tự tánh. Chúng ta có thể vãng sanh thế giới Cực Lạc thì chắc chắn sẽ khai ngộ thành Phật. Vì thế pháp môn này thù thắng ở điểm nào? Đó chính là “Toàn tha tức tự”, Tha Phật chính là Tự Phật, thấy được Tha Phật tức là thấy tự tánh, sanh về Tịnh Độ, tức là quay về với tự tánh.

Vì thế trong “Tịnh Tu Tiệp Yếu”, do Hạ Liên Cư đại sĩ viết, có hai câu, nói gì vậy? “Thác bỉ y chánh, hiển ngã tự tâm”, giả dụ y chánh trang nghiêm của Thế giới Cực lạc. Y, Y báo, chính là bảo trì hoa thụ, những thứ tốt đẹp của Thế giới Cực Lạc. Chánh báo trang nghiêm là nói đến A Di Đà Phật, Quán Âm, Thế Chí, Thanh Tịnh Hải Chúng. Giả dụ những thứ y báo trang nghiêm này làm hiển hiện tự tánh của chúng ta. Bởi vì những thứ Y chánh trang nghiêm đó cũng từ tự tánh của chúng ta tạo ra

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

hết, do tâm mà hiện. Cảnh giới đó chính là tâm của chúng ta. Cho nên nói tin chính mình, tin người, thật sự là một, không phải hai.

Vậy khi hiểu được lý này, sau đó tin lý tin sự đều như nhau cả, cũng là một cái tâm đó. Đại sư Ngẫu Ích tách nó ra làm 6 phương diện để nói tin chính mình, tin người, tin nhân, tin quả. Thực tế chỉ là một, cũng chỉ là một cái tâm của quý vị. Trên sự thì có Thế giới Tây Phương Cực Lạc, đến thế giới này phải qua 10 vạn ức quốc độ Phật, có Phật hiệu Vô Lượng Thọ, hiện đang thuyết pháp. Việc này thật sự là có, tuyệt đối không phải là truyện ngụ ngôn, cũng chẳng phải thần thoại. Thật sự là có thật. Vãng sanh Tây phương, lúc quý vị lâm chung, quý vị thật sự nhìn thấy A Di Đà Phật cùng Quán Âm, Thế Chí, Thanh Tịnh Hải Chúng hiện tiền tiếp dẫn. Thật sự là xả bỏ xác thân này vãng sanh Tây Phương. Nhập vào ao Thất Bảo, hoa sen hóa sanh. Có được thân thanh hư, thể vô cực, thật sự là Hoa khai kiến Phật. Cúng dường Chư Phật ở khắp Thập Phương pháp giới, được Phật thọ ký. Tất cả những sự việc này đều chân thật không giả dối, không được hoài nghi. Đằng sau Sự phải có Lý. Quý vị hiểu rõ Lý rồi, trên sự sẽ có đầy đủ Tín tâm.

Vậy Lý ấy là gì? Đó chính là tất cả Sự đều do tâm mà hiện, đây chính là Lý. Quý vị hiện tại tin rằng trước mắt mình nhìn thấy thế giới Ta Bà. Có không? Có đấy, không phải trước mắt quý vị sao? Nhìn thấy đủ loại người, đủ loài vật, đủ sự vật. Chúng ta đang ngồi trong đạo tràng trang nghiêm này nghe kinh đúng không? Nghe Kinh xong rồi thì về nhà. Về đến nhà còn phải chăm sóc con cái, còn làm việc nhà. Có đúng không? Trên Sự đều có. Có người tốt, có người xấu, có ân nhân cũng có kẻ thù, đều có, đấy chẳng phải giả. Bụng đói rồi, thì đúng là đói rồi. Cần ăn cơm thì phải ăn, nếu không thì sẽ đói chết. Mệt mỏi rồi thì phải ngủ. Những sự việc này, việc của thế giới Ta Bà, đều có, từ đâu mà có thế? Do tâm mà biến, do thức mà hiện. Đây chính là Lý, cũng như đang mơ vậy. Sáng nay tôi đã nói cho quý vị nghe về giấc mơ của tôi. Giấc mơ này thực sự cũng rất bình thường. Tôi tin là quý vị mơ những giấc mơ như thế cũng khá nhiều. Cảnh trong mơ làm sao mà có vậy? Cảnh trong mơ chính là do tâm mà biến, do thức mà hiện. Nếu quý vị không có trái tim biết mơ mộng đó làm gì có cảnh trong mơ. Chắc chắn phải có trái tim mơ mộng. Cảnh trong mơ chính là do tâm biến hiện, cho nên Cảnh trong mơ chính là tâm của quý vị. Xa lìa tâm thì không còn cảnh. Vậy cảnh trong mơ, những người, những việc những vật thứ gì cũng là tâm của quý vị. Quý vị còn

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

muốn tìm tâm của mình ở đâu nữa chứ? Đấy không phải là tâm hết sao? Ngoài tâm không Pháp, ngoài Pháp không tâm. Quý vị hiểu ra rồi, thế giới Ta Bà cũng giống như một cảnh trong mơ lớn vậy. Chúng ta ở trong đó sanh tử luân hồi. Chết rồi, chết rồi mà vẫn chưa tỉnh. Vẫn tiếp tục mơ. Mơ hết một đời người lại mơ tiếp, kiếp này sang kiếp khác, vô lượng kiếp như thế cũng ở trong mộng, vẫn chưa tỉnh được.

Vậy thế giới Cực Lạc thì sao? Thế giới Cực Lạc, cõi Phạm Thánh Đồng Cư cũng là một cảnh trong mơ. Cõi Phương Tiện Hữu Dư cũng là một cảnh trong mơ. Cõi Thực Báo Trang Nghiêm cũng là một cảnh trong mơ. Cõi Thường Tịch Quang vẫn là cảnh trong mơ. Chỉ có đều cảnh trong mơ lần này thù thắng hơn lần trước. Cũng chính là nói tâm của bạn càng ngày càng thù thắng. Những cảnh giới hiện hữu càng ngày càng thù thắng. Cho nên toàn sự tức lý. Toàn cảnh đấy của bạn là tâm. Quý vị thật sự hiểu được đạo lý này, vậy vãng sanh Tây Phương thì sao? Nỗ lực tu tâm thanh tịnh. Dùng phương pháp gì để tu? Niệm A Di Đà Phật. Một câu bốn chữ hồng danh thật thà mà niệm. Từ sáng niệm đến tối, từ tối niệm đến sáng. Ăn cơm cũng niệm, làm việc cũng niệm. Có việc cũng niệm, không việc cũng niệm. Khổ cũng niệm, vui cũng niệm, buồn cũng niệm, hoan hỷ cũng niệm, bị bệnh cũng niệm, khỏe mạnh cũng niệm. Đi cũng niệm, ngồi cũng niệm, thậm chí ngủ cũng niệm. Cứ như vậy mà niệm. Trên sự là đang tu. Quý vị nói không có tu, trên lý quý vị nói đều hiểu được, đấy đều là giả. Hình như là đã hiểu, nhưng chưa thực sự hiểu. Người thật sự hiểu ra rồi thì họ thật thà niệm, câu Phật hiệu này không bị gián đoạn. Quý vị có thể thật sự lão thật mà niệm, toàn bộ y chánh trang nghiêm của thế giới Cực Lạc đều nằm trong một câu Phật hiệu của quý vị. Đấy là điều vi diệu thù thắng. Điều này cũng như việc một người uống nước, nóng lạnh tự biết. Quý vị phải tự mình niệm, niệm đến trình độ đấy rồi, tự nhiên sẽ hiểu ra thôi. Đó là cảm giác rất thù thắng.

Tất nhiên khi đạt được cảnh giới đó cũng không nên chấp trước, vẫn phải tiếp tục niệm. Có cảnh giới cũng niệm, không cảnh giới cũng niệm. Gặp Phật cũng niệm, không gặp cũng niệm. Phải niệm như thế. Cổ đại đức nói, là Thiên sư Triệt Ngộ nói, ngài là Tổ sư thứ 12 của Tịnh Độ Tông. Ngài nói rằng “Một câu Di Đà cứ niệm như vậy”. Chuỗi 108 hạt dây đứt rồi thì thay. Ý là quý vị niệm đến mức râu chuỗi đứt rồi vẫn phải làm râu chuỗi khác tiếp tục niệm. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, cứ niệm như vậy. Cả đời đều niệm, niệm đến chết. Niệm đến chết

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

cũng phải niệm tiếp. Chết rồi thì sanh đến thế giới Cực Lạc. Đến thế giới Cực Lạc rồi vẫn tiếp tục niệm, không dừng câu Phật hiệu này, niệm đến khi thành Phật. Thành Phật rồi vẫn niệm, quá vi diệu. Độ chúng sanh cũng niệm, niệm như không niệm. Lúc đấy không phải dùng tâm vọng tưởng mà niệm nữa. Đó là nhất tâm. Nhất tâm đó chính là tâm thanh tịnh của tự tánh. Tâm thanh tịnh của tự tánh vốn dĩ không có vật gì hết. Làm gì có A Di Đà Phật? Đúng Không? Cái gì cũng không có. Làm gì có A Di Đà Phật, làm gì có Thế Giới Cực Lạc. Cho nên gọi là vô niệm. Vô niệm nhưng vẫn phải niệm. Niệm như không niệm, vô niệm như đang niệm. Trên sự nhất định không gián đoạn. Trên lý mới thực sự hiểu rõ. Không được chấp trước Phế Lý. Đây gọi là tin sự, tin lý.

Phần sau là tin nhân tin quả. Hết thấy Phật pháp không xa rời nhân quả. Nhân quả của thế gian quý vị dễ hiểu rồi. Thiện có thiện báo, ác có ác báo. Không phải không có quả báo, thời gian chưa đến. Thời gian đến rồi, thiện ác ắt có quả báo, chạy không thoát. Thật sự hiểu được nhân quả, người này không dám làm chuyện ác. Đây là nền tảng, cho nên Sư phụ Thượng nhân cũng vô cùng chú trọng đến giáo dục nhân quả. Nhiều năm trước, tôi phát tâm từ bỏ việc giảng dạy ở trường Đại học, theo Lão Hòa Thượng học kinh giáo. Lão Hòa Thượng bảo tôi phải giảng nhân quả. Khi bắt đầu giảng phải kết hợp với khoa học. Báo cáo cho quý vị về những chứng minh khoa học về luân hồi. Chớp mắt đã qua 10 năm. Năm đó là 2006, năm nay đã là 2016 rồi, mười năm rồi. Lúc đấy cũng đi nhiều nước trên thế giới. Có cả chùa Tịnh Độ Thiện Quả Lâm này của chúng ta, lần đầu tiên đến là giảng về “Chứng minh khoa học về Nhân Quả Luân Hồi”. Mười năm trước đã kết duyên. Nhân Quả này là nhân quả của thế gian.

15.00 Thế thì Nhân quả xuất thế gian, không dễ để tin, không dễ hiểu. Nhân quả xuất thế gian, phương diện Tịnh Độ nói rằng, niệm Phật là nhân, thành Phật là quả. Thật sự hiểu được Thập phương pháp giới đều do tâm mà hiện, thì quý vị sẽ tin sâu nhân quả này. Thế giới Ta Bà của chúng ta là “Khổ lạc nhân quả”. Đó là bởi vì tâm của chúng ta có thiện có ác. Nhân lành chiêu cảm quả an vui. Ác nhân ác tâm chiêu cảm quả ác. Khổ Tập Diệt Đạo, Khổ với Tập là Nhân quả thế gian. Khổ là quả, Tập là nhân, Tập là phiền não. Trong Tam giới toàn là quả khổ. Cứ cho là quý vị có niềm vui của cõi trời, người, nhưng niềm vui đó gọi là hoại khổ, vẫn là khổ. Bởi vì nó không trường tồn, nó sẽ mất đi. Lúc vui quý vị sẽ rất vui,

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

khi hết vui rồi, vui đến cùng cực rồi thì sẽ khổ. Người đó không được an vui mãi mãi, cho nên nó vẫn là khổ. Khi bạn có được bao nhiêu niềm vui, khi mất đi niềm vui đó thì bạn sẽ khổ bấy nhiêu. Vì vậy mới gọi là vui đến tột độ sẽ là bi thương.

Như loài người là vậy đó, giàu sang cả cuộc đời, hưởng hết vinh hoa phú quý, rất vui. Vậy khi ra đi sẽ rất đau khổ, không thể buông bỏ được. Vẫn không bằng những người nghèo, cả đời chịu khổ khi ra đi là sự giải thoát. Ra đi sẽ dễ dàng. Quý vị nói xem ai thật sự vui, ai thật sự khổ? Điều này rất khó nói, cho nên những thứ vui và khổ, vui và khổ thực ra đều là khổ, tam giới thống khổ. Đó là do chúng ta có phiền não. Tham; sân; si; mạn; nghi, kiến tư phiền não, chiêu cảm quả khổ, chiêu cảm cảnh giới của Tam Giới. Cho nên nhân quả là từ tâm, vì quý vị có cái tâm này nên mới có nhân quả. Một khi khởi tâm động niệm, thiện tâm ác tâm đều khởi dậy, đó chính là nhân. Dù rất nhỏ cũng có nhân quả. Một khi khởi tâm động niệm, nghiệp sẽ hình thành. Quả báo cũng đã được xác định nên nhân quả đều từ tâm ra. Nói đến nhân quả phải nói cho thấu, đó là nói đến tâm của bản thân mình, sau đó nói về nhân quả xuất thế gian sẽ dễ hiểu hơn. Nhân quả xuất thế gian cũng là tâm. Quý vị muốn thành Phật không? Thành Phật là Quả, niệm Phật là nhân. Niệm Phật thành Phật, vậy thì dễ hiểu rồi. Loại nhân quả này cũng là nhất tâm.

Vậy bây giờ chúng ta cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là quả. Chúng ta mong muốn có quả tốt này, thì hiện tại cần làm gì? Chí tâm tín lạc, chấp trì danh hiệu. Đó chính là chánh nhân của việc vãng sanh Tịnh Độ. Vậy tôi đã hiểu được nhân quả, thì dễ tu hành, đây gọi là tin sâu nhân quả. Lão Hòa Thượng đặc biệt nhắc nhở chúng ta phải tu tam phước. Tam phước cũng không ngoài nhân quả, nói đến nhân của chúng ta. Nhân thiện của thế gian chính là hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp. Thiện nghiệp của thế gian chiêu cảm lấy thiện quả thế gian. Hai phước phía sau chính là thiện nhân thiện quả xuất thế gian. Thọ trì tam quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi, đây là nhân của nhị thừa, chiêu cảm của niết bàn, niết bàn của nhị thừa. Trì giới thật tốt chắc chắn đạt được giải thoát, chắc chắn thoát ly cái khổ của tam giới.

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

20.00 Đến phước thứ ba chính là nhân quả của Bồ Tát đại thừa. Phát bồ đề tâm, đây là nhân thành Phật. Tin sâu nhân quả. Tin nhân quả nào mới gọi là tin sâu nhân quả? Đó chính là niệm Phật là nhân , thành Phật là quả. Đọc tụng Đại Thừa. Kinh điển Đại thừa cái tâm này giúp chúng ta hiểu một cách rõ ràng rành mạch. Đọc tụng Đại thừa mới có thể minh tâm. Đương nhiên đọc tụng, thì phàm phu của chúng ta có tâm rất yếu kém. Tâm tư hỗn tạp, không thể chuyên nhất. Thể lực tinh thần không đủ. Cho nên Lão Hòa Thượng đặc biệt nhắc nhở phải một môn thâm nhập, không được xen tạp. Khi xen tạp rồi tâm lực của quý vị không đủ, học không xuê. Cho nên cần bắt đầu từ một bộ kinh. Vậy thì chúng ta đi theo Lão Hòa Thượng, chọn bộ Kinh Vô Lượng Thọ, hội tập của Hạ Liên Cư. Nhất môn thâm nhập, thâm nhập đến cứu cánh, thông rồi. Một loại kinh đã thông thì tất cả kinh đều thông. Đưa quý vị Kinh Hoa Nghiêm, quý vị chưa xem qua nhưng quý vị có thể giảng. Đưa quý vị Kinh Lăng Nghiêm, quý vị chưa xem qua nhưng cũng có thể giảng. Đây chính là đã thông rồi. Thông rồi thì khuyến tấn hành giả. Đó chính là giảng kinh thuyết pháp, hoằng pháp lợi sanh. Kiến lập đạo tràng, lãnh chúng tu hành. Hướng dẫn những chúng sanh có duyên cùng sanh Tịnh Độ. Tam phước này chính là chánh nhân của vãng sanh Tịnh Độ, là chánh nhân Tịnh nghiệp của tam thế Chư Phật. Phước đầu tiên là thế gian. Hai phước phía sau là xuất thế gian. Chính là nói về Diệt Đạo, Khổ Tập Diệt Đạo. Diệt chính là niết bàn, Tịch Tĩnh niết bàn. Đây chính là quả vui, quả vui của xuất thế gian. Đạo chính là tu đạo, tu cái gì? Tam phước, niệm Phật. Tam phước chính là trợ giúp chúng ta tu niệm Phật. Chánh trợ song tu. Chánh hạnh là gì? Chính là tín nguyện trì danh. Chánh Trợ Song Tu. Lão nhân Tuyết Công nói, như đôi cánh của chim, không thể thiếu được. Chim có hai chiếc cánh mới có thể bay được, một bên cánh làm sao bay? Hai bên cánh mới có thể bay được, chánh trợ song tu. Không thể nói trợ tu không quan trọng. Trợ tu rất quan trọng, nó giúp chánh hạnh của quý vị có thể thành tựu. Lão nhân Tuyết Công đã nói, người chỉ biết niệm Phật không thể vãng sanh là do thiếu mất phần trợ tu này. Tam phước không tu tốt, cho dù niệm Phật khàn cả giọng cũng uổng công, không tương ưng. Làm sao làm được tương ưng? Tu được Tam phước rồi. Một câu Hồng danh thoát khỏi 2 loại sanh tử. Quý vị làm được rồi, một câu cũng tương ưng, không cần niệm nhiều. Nếu nền tảng của quý vị không có, mỗi ngày cho dù niệm 10 vạn, niệm trong nhiều năm vẫn không tương ưng, đó là chưa có nền tảng tốt. Nên chúng ta hiện nay cũng cần xây dựng

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

nền tảng, cũng phải niệm Phật, chánh trợ phải song tu. Cũng không thể nói là bây giờ tôi xây dựng tốt nền tảng, không cần niệm Phật. Như thế không được. Chỉ có trợ hạnh thôi, không có chánh hạnh thì không được. Vì sao? Đến khi nào trợ tu của quý vị mới có thể làm tốt nền tảng. Đợi đến làm tốt nền tảng, tuổi thọ cũng không còn, phải khẩn trương niệm Phật. Cho nên chánh trợ hai bên đều quan trọng.

Hiện nay chúng ta tin vào nhân quả của Tịnh Độ, chúng ta bây giờ có thể nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Nhất định lâm chung sẽ cảm được A Di Đà Phật và thánh chúng thị hiện trước mắt. Tôi Chắc chắn tâm không điên đảo, thì sẽ được vãng sanh Quốc độ Cực Lạc của A Di Đà Phật. Một khi được vãng sanh, thì trở thành A Duy Việt Trí Bồ Tát, vĩnh viễn không thoái chuyển, cho đến khi thành Phật. Chúng ta phải tin điều này. Tại sao phải tin? Điều đầu tiên tin là vì đây là điều Phật nói. Phật nói thì làm sao là giả được. Tin Phật. Dĩ nhiên thông qua tìm hiểu, nghiên cứu kỹ về kinh điển, quý vị sẽ tin, nhân quả là do tâm. Tác dụng của tâm của chúng ta không thể nghĩ bàn, điều gì cũng có thể làm ra được, làm Phật cũng được. Nên vãng sanh Tây Phương tất cả đều do tâm.

Có thể Đê Tin, Đê tin là tin tưởng thật sự, tâm của chúng ta không thể nghĩ bàn, đó là tin vào Tịnh Độ, không bị dao động. Một bộ Kinh Pháp Hoa có tông chỉ chính là khuyên chúng ta đoạn nghi khởi tín. Tin chúng ta vốn dĩ là Phật, nên thành Phật là không khó. Một niệm trở về tâm liền có thể thành Phật, phải tin điều này, một số phàm phu không dám nhìn nhận điều này. Cho nên trên Kinh Pháp Hoa ngoại trừ Phật nói ra, Phật nói xong rồi, những vị như Xá Lợi Phất và các đại A La Hán họ vẫn chưa tin. Một số người căn tính thấp họ liền bỏ đi. Cho nên Kinh Pháp Hoa có 2 vạn người tham gia, cũng giống như Kinh Vô Lượng Thọ, tại thành Vương Xá núi Kỳ Xà Quật, số người cũng là 2 vạn. Nhưng có năm nghìn người bỏ đi. Không tin, vậy thì hết cách. Phật nói họ cũng không tin, không dám nhìn nhận. Làm sao tôi là Phật được, thành Phật đâu dễ dàng như vậy? Nên Long nữ đã thị hiện, Long nữ 8 tuổi, trong một niệm có thể thành Phật ở Thế giới phương khác. Hiện hiện cho ngài Xá Lợi Phất xem. Xá Lợi Phất cho rằng người này thân nữ làm sao có thể thành Phật được, lại còn là thân súc sanh nữa? Long nữ chính là súc sanh. Chính là diễn để mọi người xem. Điều này biểu thị tâm của chúng ta không thể nghĩ bàn. Phải tin điều này. Chúng ta thật sự tin rồi, niệm A Di

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Đà Phật nhất định có thể vãng sanh thành Phật. Pháp môn Tịnh Độ chính là nói rõ cho Kinh Pháp Hoa.

Đại Sư Ngẫu Ích nói, đây là Hoa Nghiêm Áo Tạng, Pháp Hoa Bí Túy. Chúng ta là phàm phu sát đất so với Long nữ cũng tương đương, nghiệp chướng sâu nặng. Một niệm trở về, tôi có thể vãng sanh thành Phật, không phải giống vị Long nữ 8 tuổi thành Phật sao? Đây là Đệ Tín. Kinh Hoa Nghiêm cũng như vậy. Từ đầu giảng đến cuối, sau đó Bồ Tát Phổ Hiền biểu diễn cho quý vị xem, thập đại nguyện vương quy về Cực Lạc. Nếu tôi đến thời khắc lâm chung, trừ tận hết thảy chướng ngại, diện kiến Phật A Di Đà, tức khắc vãng sanh An lạc Sát, tôi tức vãng sanh cõi nước này, hiện tiền thành tựu đại nguyện này, “Nhất thiết viên mãn tận vô dư, lợi lạc nhất thiết chúng sanh giới”. Đại nguyện Phổ Hiền đến cuối cùng cũng trở về Cực Lạc, phải diện kiến A Di Đà. Một khi vãng sanh, viên mãn đại nguyện. Nhất thiết viên mãn tận vô dư, có nghĩa là thành Phật rồi. Như vậy mới có thể hoàn thành viên mãn hết 10 đại nguyện, viên mãn thật sự, lợi lạc hết thảy chúng sanh. chúng sanh này, Pháp giới này thật sự quá rộng lớn. Thế giới này có vi trần, trong vi trần lại có thế giới, thế giới trong vi trần ấy lại có vô lượng vi trần. Mỗi một vi trần trong số ấy lại có vô lượng thế giới. Trùng trùng vô tận, không thể nghĩ bàn. Đây gọi là Pháp giới. Pháp giới là tâm, chính là tác dụng của tâm quý vị. Hoa Nghiêm đem cái tâm này nói rõ cho quý vị hiểu, thì ra là không thể nghĩ bàn như vậy. Tịnh Độ chính là bên trong Hoa Nghiêm, ở trong Hoa Tạng Thế giới. Vãng sanh Tịnh Độ rồi không phải là nhập vào Hoa Tạng hay sao? Niệm A Di Đà Phật chính là vào Thế giới Hoa Tạng

30 00 Có người nói, trong kinh giảng, thế giới Cực Lạc và thế giới Ta Bà chúng ta cùng nằm trong thế giới Hoa Tạng, tầng thứ 13 của tầng 20. Vậy thế giới Cực Lạc làm gì lớn như Thế giới Hoa Tạng. Đại Sư Liên Trì đã từng giải thích vấn đề này. Nói Thế giới Hoa Tạng lớn, Thế giới Cực Lạc nhỏ. Đây là lớn nhỏ, nhỏ có thể nhập vào lớn, quý vị có hiểu không ? Còn lớn nhập vào nhỏ, tại sao quý vị không hiểu? Kinh Hoa Nghiêm giảng, lớn nhỏ tương nhập, hạt cải có thể chứa Tu Di, Trong vi trần có quốc độ. Đây là Kinh Hoa Nghiêm nói, tại sao quý vị không tin? Thế giới Hoa Tạng đúng là lớn, Thập Phương Quốc độ cũng rất lớn. Toàn bộ nhập vào Thế giới Cực Lạc gọi là tương nhập. Trên thực tế, không chỉ nhập vào Thế giới Cực Lạc, mà còn nhập vào bên trong cánh hoa của một

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

cây hoa sen ở Thế giới Cực Lạc, quý vị có tin không? Đây là trong Hoa Nghiêm đấy. Nên lớn nhỏ ấy là sự phân biệt của phàm phu. Nhập Tịnh Độ chính là nhập Hoa Tạng. Sinh vào một quốc độ của Phật chính là sinh vào quốc độ của Thập phương chư Phật, gặp một vị Phật chính là gặp vô lượng Chư Phật. Nên chúng ta niệm một danh hiệu Phật chính là niệm danh hiệu của chư Phật, không phải hai. Vậy nhân quả này có thể hiểu rõ rồi. Phải làm sao đây? Cố gắng niệm Phật.

Như Văn Thù Bồ Tát thị hiện cho chúng ta, nếu muốn đạt niệm Phật tam muội, phải có thời gian rảnh, đoạn tuyệt dục vọng, âu lo, buồn xả tất cả tư tưởng. Ở những nơi thanh tịnh u tịch, Được gọi là xứ A Lan Nhã, xứ Tĩn nhàn, chuyên trì danh hiệu một vị Phật, hướng đến nơi của vị Phật ấy. Ví dụ như chúng ta hướng về phía Tây, cầu sanh Tịnh Độ, chuyên trì danh hiệu A Di Đà Phật, tức trong niệm được gặp hết thấy thập phương Chư Phật. Chính là khi quý vị niệm A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật niệm như vậy, chính là trong niệm của quý vị, có thể gặp được mười phương Chư Phật, Thập phương sát hải, Pháp giới trang nghiêm, đây là niệm Phật tam muội. Nên Văn Thù Bồ Tát cũng niệm A Di Đà Phật, cũng như Phổ Hiền đều cầu sanh Tịnh Độ. Đây nói rõ điều gì? Nên Hoa Nghiêm Áo Tạng, Pháp Hoa Bí Túy, đều nằm trong pháp môn niệm Phật. Tin được như thế rồi, cái tâm tin Tịnh Độ sẽ chân thật, chẳng ai có thể kéo quý vị trở lại. Đại sư Ngẫu Ích nói, “vạn ngu mạc vãn”. Một vạn con trâu cũng không thể kéo quý vị quay đầu. tín tâm này chân thật, kiên cố không bị dao động, loại tâm này gọi là chí tâm tín lạc. Thật sự hiểu rõ rồi liền hoan hỷ, đây là lạc, lạc chính là hoan hỷ. Ưa thích pháp môn này, hoan hỷ tu pháp môn này. Kinh Vô Lượng Thọ nói thường xuyên niệm Phật sanh hoan hỷ. Thật sự hoan hỷ, chí tâm tín lạc. Chí tâm tín lạc toàn bộ đều từ nghe danh mà ra. Nghe danh của tôi mới chí tâm tín lạc, cũng chính là chúng ta phải học tập Kinh điển. Đối với pháp môn Tịnh Độ càng thâm nhập hiểu rõ, tâm tín lạc của quý vị càng ngày càng kiên cố.

Cho nên Lão Hòa Thượng dạy chúng ta phải nhất tâm niệm Phật và cũng bao gồm nỗ lực học tập Kinh Vô Lượng Thọ. Kinh Vô Lượng Thọ quá thù thắng quá quan trọng. Không có Kinh Vô Lượng Thọ, quý vị nói xem đối với Thế giới Cực Lạc, đối với 48 lời nguyện của A Di Đà Phật, đối với những loại Nhân quả Lý Sự có thể hiểu rõ không? Không dễ dàng. Nên Kinh Vô Lượng Thọ chính là Tịnh Độ Đại Kinh Đệ nhất kinh. Đem

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

những việc nhân quả của Tịnh Độ nói rõ ràng. Tại sao lúc trước ít người học Kinh Vô Lượng Thọ, đa số học Kinh A Di Đà. Tổ thứ 13 của Tịnh Tông, không có ai chuyên giảng Kinh Vô Lượng Thọ cả, còn chú giải Kinh Vô Lượng Thọ nữa, không có ai. Toàn bộ là dụng công trên Kinh A Di Đà. Cổ Đại Đức Trung Quốc chú giải Kinh Vô Lượng Thọ chỉ có hai người. Nên trong Đại Tạng chỉ có chú giải. Nhật Bản thì nhiều hơn, khoảng 20 người, người Trung Quốc thì ít. Tại sao như vậy? Bởi vì Kinh Vô Lượng Thọ có 5 bản dịch gốc, truyền đến Trung Quốc tổng cộng có 12 bản dịch gốc, đã mất 7 bản rồi, còn sót lại 5 bản được cất giữ trong Đại Tạng Kinh. Phân lượng của 5 bản này rất nhiều, với lại bên trong còn có xuất nhập. Bản này thì nói vấn đề này, bản kia thì nói vấn đề kia. Hai loại có điểm không giống nhau. Giả dụ như 48 lời nguyện thì cả hai bản đều có nói đến 48 lời nguyện, có 2 bản nói chỉ có 24 lời nguyện, còn 1 bản còn lại thì nói 36 lời nguyện, con số đều không giống nhau.

Khi bắt đầu học thì không dễ chút nào, trừ phi quý vị chuyên nghiên cứu về nó. Còn không thì một người thông thường họ chỉ cần học một bản là đủ. Họ phải tham khảo cả 5 bản khác nhau, không dễ chút nào. Đương nhiên khi chúng ta thật sự nghiên cứu Kinh Vô Lượng Thọ, thì phải nghiên cứu cả năm loại bản dịch gốc, vậy thì quý vị mới biết được câu đó trong bản hội tập có nguồn gốc từ đâu. Ý nghĩa chân thật của Phật là gì? Trong lúc tôi bế quan, niệm Phật là chủ yếu. Mỗi ngày trên 10 vạn, bình quân 11 vạn rưỡi gần 12 vạn. Chúng tôi tính 10 ngày là một đơn vị. Trong 10 ngày này tôi chuyên niệm Phật, mỗi ngày 160 ngàn câu, tuần sau thì mỗi ngày 100 ngàn. Mỗi ngày 100 ngàn khoảng 13-14 tiếng đồng hồ là niệm xong, còn dư một ít thời gian, tôi sắp xếp “Càn Long Đại Tạng kinh”. Có bộ Đại Tạng Kinh, thì tôi cũng đem ra 5 loại bản dịch gốc của Kinh Vô Lượng Thọ. Tôi cũng không xem thứ khác, chuyên đọc 18 lời nguyện, còn có Tam Bối Vãng Sanh, Chánh Nhân Vãng Sanh, hai phẩm này. Tôi cứ ngẫm nghĩ rốt cục làm sao có thể vãng sanh? Niệm Phật niệm đến cảnh giới nào mới có thể vãng sanh? Cứ ngẫm nghĩ vấn đề này, sau đó thì niệm Phật. Như Trong 18 lời nguyện, lão cư sĩ Hạ Liên chủ yếu hội tập dựa trên bản của Khang Tăng Khải, nhưng vẫn còn những bản khác. Tinh hoa cùng hội tập chung. 18 lời nguyện trong bản của Khang Tăng Khải chỉ nói đến Nghe danh của tôi, chí tâm tín lạc, dục sanh ngã quốc, trong vòng 10 niệm, nếu không vãng sanh, không thành Chánh Giác. Không có nói đến, “Tất cả thiện căn, toàn tâm hồi hướng, nguyện sanh nước tôi. Ý nghĩa đó không được rõ cho lắm. Tất cả thiện căn thì không

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

nhất thiết chỉ là thiện căn do niệm Phật, mà bao gồm việc quý vị làm tất cả việc thiện. Bồ thí, trì giới, nhẫn nhục, thiền định văng vãng. Nhiều loại thiện căn, đều toàn tâm hồi hướng, nguyện sanh nước tôi. Tôi tu những việc ấy để làm gì? Đó là để vãng sanh thế giới Cực Lạc, vậy thì pháp môn mới quảng đại. Nó có thể bao dung cả tất cả pháp môn, quý vị tu cái gì cũng được.

Quý vị tụng kinh Pháp Hoa cũng được, quý vị tụng kinh Hoa Nghiêm cũng được, quý vị bái Sám cũng được. Hoặc là quý vị nói tôi không tu Phật Pháp, chỉ chuyên môn học theo Đạo nho, công phu trên Quân Thư Trị Yếu, công phu trên Đệ Tử Quy sau đó niệm A Di Đà Phật, nguyện sanh về quốc độ của A Di Đà Phật. Hồi hướng vãng sanh, làm một người thiện vãng sanh, tất cả đều được vãng sanh. A Di Đà Phật là quảng đại, không phải nói quý vị phải học Kinh Vô Lượng Thọ, một môn thâm nhập mới có thể vãng sanh. Môn khác thì không được, không có nói đến điều đó. Tất cả thiện căn, chỉ cần quý vị toàn tâm hồi hướng thì được rồi. Toàn tâm chính là niệm niệm, niệm niệm tôi đều nghĩ phải được vãng sanh Tịnh Độ, vì tu theo Tịnh Độ, vì muốn cầu sanh Tịnh Độ, tôi làm những việc tốt đó.

40 11 Làm việc thiện hồi hướng vãng sanh, làm việc ác sám nguyện vãng sanh. Việc ác cũng có thể làm động lực để quý vị vãng sanh, quý vị xem vì diệp cỡ nào. Nên nhiều người làm việc ác rồi thì cảm thấy ăn năn, hối lỗi cảm thấy mình có phải là không thể vãng sanh không? Không nhất thiết. Sám nguyện vãng sanh, đây là do Đại sư Ngẫu Ích nói. Người thiện hồi hướng vãng sanh, người giả sám hối nguyện vãng sanh. Phạm phu chúng ta đại bộ phận là ác nhiều thiện ít, giống như Định Hoàng vậy. Ác nhiều thiện ít, ác nghiệp sâu dày, vậy thì sám hối nguyện vãng sanh. Cho nên tôi rất nỗ lực tu pháp sám hối. Có người còn phê bình tôi, nói là thầy làm cái việc gì vậy? Họ không hiểu, tôi cũng không nói. Tôi khác với anh, anh không có ác, còn tôi thì ác nghiệp nặng. Anh là thiện giả thì cứ hồi hướng vãng sanh là được. Tôi vẫn còn phải sám hối. Nhưng cái tâm hồi hướng là như nhau. Ác nghiệp trái lại thúc đẩy quý vị dốc hết sức niệm Phật. Như thời Đường có vị Trương Thiện Hòa, đó là do ác nghiệp thúc đẩy anh ta, đến lúc lâm chung thì quả báo địa ngục hiện tiền, địa ngục lửa cháy, còn có đầu trâu đến bắt đi. Quý vị xem, điều này buộc anh ta dốc sức niệm. Niệm chưa được mấy câu thì gặp A Di Đà Phật

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

rồi, sám hối nguyện vãng sanh. Cho nên thiện ác cũng có thể trở thành trợ duyên cho việc vãng sanh. Pháp môn này thật sự quá quảng đại, quá thù thắng. Quý vị thực sự hiểu rồi, thiện ác đều là thiện, trong mắt của A Di Đà Phật thiện ác đều là thiện. Quý vị có thể niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ chính là đại thiện.

Tuy là hiện tại quý vị đã tạo tội ác ngũ nghịch, quý vị vẫn có thể cầu sanh Tịnh Độ, thậm chí quý vị có thể Nghe danh của Phật chính là thiện. Trong Kinh Hoa Nghiêm nói gì, Bồ Tát phát nguyện gì? Tôi nguyện đến địa ngục nghe được danh hiệu Phật, cũng không muốn ở cõi trời, cõi người hưởng phước báo mà không nghe được danh hiệu Phật. Cho nên chúng ta nghe danh Phật thì sẽ được gặp Phật, thân cận Phật, niệm Phật nghĩ Phật chắc chắn gặp Phật. Quý vị trên nhân gian hưởng phước báo này nhưng lại không nghe được danh hiệu Phật, cho nên cõi trời, người như vậy chính là ác. Trong Kinh Hoa Nghiêm lấy tiêu chuẩn gì để nói thiện ác? Nghe danh Phật là thiện, không nghe danh Phật là ác. Quý vị nghĩ xem tiêu chuẩn thiện ác này. Người tạo tội ác ngũ nghịch, quý vị không nên xem thường họ. Họ có thể nghe danh Phật, thiện căn lập tức có được, khi đã có thì là đại thiện, lúc đó sẽ niệm Phật vãng sanh. Nên 5 loại bản dịch gốc quý vị nên tham khảo, tham khảo lẫn nhau. Ý nghĩa trong kinh càng ngày càng thâm nhập, càng ngày càng thấm nhuần. Vậy thì tự mình tu hành, hoặc khuyến tấn hành giả, quý vị đều sẽ không có lỗi lầm. Cho nên sau khi tin rồi, nhất định sẽ phát nguyện cầu vãng sanh Tịnh Độ, chí tâm tín lạc. Chí tâm tín lạc có từ việc nghe danh của tôi. Sau khi Chí tâm tín lạc, nhất định là sẽ đem hết thảy thiện căn, thành tâm hồi hướng, nguyện sanh ngã quốc. Nguyện là từ Tín mà ra. Tín này là tín của chí tâm, nguyện cũng là nguyện của chí tâm. Cho nên hết thảy thiện căn, đều thành tâm niệm niệm hồi hướng cầu sanh, không nghĩ việc khác, chỉ nghĩ đến việc cầu sanh Tịnh Độ. Đã có cái tâm này, cho dù quý vị niệm Phật không niệm được bao nhiêu, mười niệm một niệm cũng được vãng sanh. Thậm chí không niệm Phật cũng vãng sanh. Có trường hợp này không? Có đấy.

Đại sư Trí Giả của Thiên Thai tông, khi vãng sanh niệm cái gì? Ngài niệm Kinh tựa đề của Kinh Vô Lượng Thọ và Kinh Quán Vô Lượng Thọ. Ngài vãng sanh như thế đấy, không có niệm A Di Đà Phật. Thiên Thai tông có vị Tổ sư thời nhà minh, đại sư Ưu Khê, đại sư Ưu Khê Truyền Đăng. Lúc ngài vãng sanh, niệm tựa đề của Kinh Diệu Pháp Liên

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Hoa rồi vãng sanh. Ngài không có niệm A Di Đà Phật vẫn có thể vãng sanh. Tại sao vậy? Bởi vì ngài tâm tâm niệm niệm đều cầu vãng sanh Tịnh Độ. Cái tâm này đã cảm được A Di Đà Phật đến. Đương nhiên chúng ta chuyên niệm Phật là chánh tu, ở đây tôi không khuyến khích quý vị không cần niệm Phật. Đây nói rõ điều gì? Nói rõ Tịnh Độ rất quảng đại. Vậy chúng ta tiếp dẫn chúng sanh, chúng ta cũng dùng tâm quảng đại. Tùy thuận hết thấy căn tánh của chúng sanh mà tiếp dẫn họ. Họ không thể chuyên trì danh Phật vậy chúng ta có thể tùy thuận căn tánh này của họ. Họ chuyên tụng Kinh Pháp Hoa, vẫn được. Chuyên tụng Kinh Pháp Hoa thì học hỏi đại sư Ưu Khê Truyền Đăng, đây là bên Thiên Thai, chuyên nghiên cứu Kinh Pháp Hoa. Đại sư Trí Giả chuyên về Kinh Pháp Hoa, họ đều có thể vãng sanh. Chỉ cần quý vị đem hết thiện căn thành tâm hồi hướng là được. Đem những kinh điển đã học của bạn, những công đức tu hành của bạn, hồi hướng cầu sanh Tịnh Độ, vẫn có thể vãng sanh. Nên vãng sanh quan trọng nhất là nguyện. Kinh A Di Đà khuyên chúng ta, Cần nên phát nguyện, sanh về nước kia. Chính là khuyên chúng ta ba lần phát nguyện. Kinh Vô Lượng Thọ cũng khuyên chúng ta phát nguyện. Thập phương chúng sanh muốn sanh về cõi nước kia, chí tâm nguyện sanh nước kia, phàm có tam bối. Thượng; trung; hạ tam bối đều có cùng một nguyện chí tâm, nguyện sanh cõi đó. Chí tâm nguyện là từ chí tâm tín mà được. Nên chúng ta tiếp dẫn những người học pháp môn khác, chúng ta chỉ cần khuyên họ nguyện là được.

Còn về trì danh, thì đặc biệt khuyên những vị đồng tu đang tu pháp môn Tịnh Độ. Đương nhiên pháp môn trì danh vi diệu này, pháp môn vi diệu, đúng là hơn hẳn những pháp môn khác. Đơn giản nhất, trực tiếp nhất, viên mãn nhất, đây là Viên Đốn đại pháp. Chấp trì một câu danh hiệu, niệm một câu Phật hiệu, chính là gặp Phật. Niệm một câu gặp Phật một lần, niệm 10 câu, gặp Phật mười lần, niệm vạn câu thì vạn lần gặp Phật. Như đại sư Ngẫu Ích từng nói, quả có thể đế tín, tâm này là Phật, tâm này làm Phật. Do tín khởi nguyện, do nguyện khởi hành, chấp trì danh hiệu. Trong lúc niệm Phật xuất hiện vô lượng Như Lai. Quý vị cùng với Thập phương Chư Phật đều cùng một nơi, trì danh thật quá thù thắng. Phàm phu chúng ta, thì dùng tâm nghiệp thức vô minh, tâm phiền não để trì danh hiệu này. Phật hiệu này nhập tâm. Ví như viên ngọc sáng nhúng vào trong nước, sâu một tấc thì một tấc nước đều được trong sạch, từ tấc đến thước, đến sâu tận đáy, nước này đều được thanh khiết. Phật hiệu của chúng ta, một câu vào tâm tâm liền thanh tịnh. Từ một câu đến 10 câu

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

trăm câu hay hàng vạn câu, tâm này không thể không làm Phật. Toàn bộ đều chuyển tâm phàm phu thành tâm Phật. Chuyển phàm thành thánh, pháp môn trì danh vi diệu. Nên để tin được điều này phải là đại thiện căn, đại phước đức.

Chúng ta mỗi người chuyên tu trì danh, nhưng lại dùng đủ loại pháp môn để tiếp dẫn tất cả chúng sanh, đồng nguyện cầu sanh Tây phương. Không bài xích những pháp môn khác, không thể nói tôi trì danh là cao nhất, bạn thấp hơn tôi. Mình tự biết là được rồi, không cần phải nói ra, không được xem thường người khác, còn phải tôn trọng người khác, tán thán người khác.

50 16 Động viên họ nên cố gắng tu hành. Cái gọi là nguyện động nước ngàn sông, không nhiều tâm người tu đạo. Tôi không làm nhiều loạn kế hoạch tu hành của bạn. Bạn cứ cố gắng mà tu, không chừng tu đến một trình độ nào đó, nghiệp chướng tiêu trừ rồi, lúc đó bạn sẽ quay đầu, bạn sẽ thật thà niệm Phật. Như đại sư Liên Trì cả đời nghiên cứu kinh điển, ngài cũng tham thiền, việc gì cũng làm. Mở Diệm Khẩu, Bái sám đều có cả. Đến cuối cùng, tam tạng 12 bộ kinh, giúp người khác khai ngộ, tám vạn bốn ngàn hành, nhường cho người khác hành. Còn tự mình thì chỉ một câu A Di Đà Phật, nghiệp chướng toàn bộ tiêu hết. Nên khi thấy người khác tu kiểu khác, quý vị đừng vội vàng. Vội vàng làm bản thân sanh phiền não. Động viên họ, rất tốt rất tốt, cứ tiếp tục đi, đem những công đức này hồi hướng cầu sanh Tây Phương. Điều này tuyệt đối chân thật, không có sai. Đem tất cả thiện căn toàn tâm hồi hướng, nguyện sanh nước tôi.

Lúc ấy công đức trì danh của chúng ta sẽ vô cùng thù thắng. Trì danh này của chúng ta chính là nhiều thiện căn, nhiều phước đức. Chúng ta cứ dùng thiện căn phước đức này hồi hướng vãng sanh. Phải nên biết, chí tâm niệm 1 câu Phật hiệu, có thể diệt tám mươi ức kiếp tội nặng sanh tử, đây là đại phước đức. Cho nên chúng ta nên thật thà mà trì danh. Một câu danh hiệu Phật, bao hàm hết thủy công đức của A Di Đà Phật đã tu được ở vô lượng kiếp trước. Điều này cũng bao gồm thập phương hết thủy công đức chư Phật. Một câu danh hiệu bao gồm hết thủy những y báo trang nghiêm của Thế giới Tây phương Cực Lạc, bao gồm nhiều loại pháp môn trong tam tạng mười hai bộ kinh. Quý vị cứ dựa vào một câu

TÂM ĐẮC CHÍNH TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

Phật hiệu này mà thật thà niệm. Một tức là tất cả, một chính là một câu Phật hiệu, tất cả chính là hết thầy pháp môn, hết tất cả công đức. Hết thầy tức một. Chúng ta cứ một mực nắm lấy câu vạn đức hồng danh này. Dùng tín chí tâm, nguyện chí tâm để niệm Phật, câu Phật hiệu lúc này rất thù thắng. Một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật. Việc niệm Phật này chính là, muốn gặp chư Phật, thập phương chư Phật đều hiện tiền. Đi về thập phương quốc độ không chướng ngại. Đây gọi là niệm Phật tam muội, tam muội trung vương, chính là tam muội thù thắng nhất. Tại sao vậy ? Trên kinh có nói, hình như là trong Kinh Đại Trí Độ Luận nói. Những tam muội khác, có tam muội có khả năng đoạn tham ái, có tam muội có thể đoạn sân hận, cũng có tam muội có thể đoạn ngu si, nhưng không nhất định sẽ đoạn được hết phiền não khác. Có thể là đoạn tham ái nhưng chưa chắc đoạn được ngu si, đoạn sân hận chưa chắc sẽ đoạn được tham ái. Nhưng niệm Phật tam muội, có thể đoạn hết tất cả phiền não, cho nên được gọi là tam muội trung vương. Vương chính là đứng đầu, thù thắng nhất.

Vậy chúng ta niệm câu Phật hiệu này, tâm là quan trọng nhất. Phải từ tin sâu mà chấp trì danh hiệu. Trong lời nguyện thứ 18 nói đến, chí tâm tín nguyện, cho đến mười niệm, đây là tín nguyện trì danh. Mười niệm này, cổ đại đức cũng đã xác định với chúng ta, chính là mười câu, không phải niệm khác, chính là A Di Đà Phật, thì gọi là một niệm. Không phải là một cái khảy móng tay có bao nhiêu niệm, không phải như thế. Di Lạc Bồ Tát nói, một cái khảy móng tay có 32 ức trăm ngàn niệm. Không phải cái niệm ấy, niệm ấy quá nhỏ rồi, không thể trì, niệm đó không thể trì. Quý vị không có cách để không chế nó. Cho nên ở đây nói niệm không phải nói đến cái nhỏ như vậy. Một câu Phật hiệu là một niệm, mười niệm chính là mười câu Phật hiệu, bốn chữ cũng được, sáu chữ cũng được. A Di Đà Phật, chính là một niệm này. Nhanh cũng được chậm cũng được. Niệm Phật quý vị muốn niệm nhanh cũng được, niệm chậm cũng không sao. Không phải nói rằng niệm chậm thì tốt, niệm nhanh thì không tốt, hoặc ngược lại niệm nhanh tốt và niệm chậm không tốt. Không phải ý đó, không có phân biệt, tùy ý mỗi người. Chỉ cần quý vị niệm được nhiếp tâm. Có người niệm rất chậm mới có thể nhiếp tâm, A ... Di ... Đà ... Phật..., như vậy mới nhiếp tâm được. Được, vậy bạn cứ niệm như thế, một niệm là bốn chữ, thời gian dài một chút. Có người thì niệm nhanh, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. Mười câu niệm xong, ba; ba; bốn, như vậy họ mới nhiếp tâm, cũng

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

được. Quý vị không thể nói là thời gian ngắn thì tốt, tôi có thể niệm nhiều một chút. Thời gian dài thì niệm chậm, không phải vậy, không có liên quan. Thời gian của quý vị vốn dĩ là sự phân biệt về pháp hư vọng, không tương ưng pháp thực hành, trong nhất tâm không có pháp này.

Nhất tâm luôn thanh tịnh, không có nhanh chậm bao nhiêu những phân biệt này, cho nên tùy thuộc vào căn tính cá nhân. Chúng ta không nên phân biệt ai tốt ai không tốt, đó là phiền não phân biệt. Bạn niệm nhanh tốt, bạn niệm chậm cũng tốt. Điều này không vấn đề gì, chỉ cần quý vị chí tâm là được, chúng ta chú trọng đến chí tâm, không chú trọng về nhanh hay chậm. Bản thân mình tự thể nghiệm điều đó, quý vị tự cảm thấy niệm nhanh nhiếp tâm hay niệm chậm mới nhiếp tâm. Bản thân tôi cảm thấy niệm nhanh mới có thể nhiếp tâm. Niệm chậm thời gian kéo rất lâu, trung gian dễ khởi vọng tưởng hoặc là hôn trầm. Hôn trầm còn đáng sợ hơn vọng tưởng, đầu gục xuống một cái, tỉnh dậy đã mất nửa tiếng rồi, rất đáng sợ. Vọng tưởng vẫn không đáng kể. Cho nên niệm nhanh sẽ không để vọng tưởng của quý vị xen vào, càng không cho phép bạn hôn trầm, bản thân tôi cảm thấy như vậy. Một ngày niệm nhanh, ví dụ như quý vị niệm mười mấy vạn, cũng cần phải có một thể lực tinh thần nhất định, nếu không cũng rất vất vả. Nhưng vất vả cũng phải làm. Tuy là một đời tinh tấn khổ cực, như chóc lát qua đi, sau đó sanh vào nước Vô Lượng Thọ, cực kỳ vui vẻ. Quý vị nghĩ xem về kinh văn này, có khổ có cực hơn nữa vẫn làm, như thế đó.

Đại sư Ngẫu Ích đặt biệt nhắc nhở chúng ta, khi mới nhập môn cần có sáu chuỗi để đếm số lượng, phòng trừ giải đãi. Một số người không dùng chuỗi đếm, trừ phi là đã tu hành lâu năm. Đại sư Ấn Quang nói, quý vị có tâm thành khẩn niệm Phật thì không cần đếm chuỗi. Cái gì gọi là thành khẩn niệm Phật? Đó là nói chí tâm tín lạc. Người như vậy không cần đếm chuỗi, câu Phật hiệu của họ không gián đoạn, như vậy không cần đếm chuỗi. Một số khác thì rất dễ lười biếng, họ cần có thời khóa để duy trì, nếu không họ sẽ giải đãi. Tôi chính là loại người này, tôi nguyện làm biểu pháp cho những người hạ hạ căn. Chúng ta sống trong thời mạt pháp, chúng sanh nghiệp chướng sâu nặng, nhiều vọng tưởng, tôi chính là như thế, vậy làm thế nào? Tôi cần phải tìm ra một điều cho mọi người, con đường tu tập. Câu Phật hiệu quý vị cứ cầm chuỗi đếm để niệm, chuỗi vẫn không đủ, còn phải thêm máy đếm. Tôi tay phải cầm chuỗi, tay trái cầm máy đếm, niệm như vậy đó. Tay khi động một phát, thì tâm sẽ theo đó

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

được nhiếp lấy. Miệng niệm tai nghe có khi còn bị sót, thêm tay vào, một tay không đủ phải hai tay, đây là chấp chặt vào câu Phật hiệu, cảm giác khá là tốt.

60:00 Vẫn là ba; ba; bốn. So với Ấn Tổ về thập niệm pháp không có trái ngược. Đại sư Ấn Quang nói là không cần đếm là nhắc đến trong 10 câu Phật hiệu không cần, vậy thì trong mười câu tôi không đếm, hết mười câu thì đếm một số. Đại sư Ngẫu Ích khuyên chúng ta nên đếm số, đại sư Ấn Quang khuyên chúng ta không nên đếm số, nên có người đã bị loạn, không biết nên tin Tổ Ấn hay tin Tổ Ngẫu Ích. Hai vị Tổ này tại sao lại nói không giống nhau? Không thể hòa hợp viên dung. Cho nên chúng ta càng phải đọc kinh điển, xem kinh điển, viên dung sẽ thông, không nên ngay trung gian có phân biệt mâu thuẫn. Nên dùng cái tâm chí tâm tín nguyện này, để trì danh hiệu Phật. Trì danh hiệu Phật, đại sư Ngẫu Ích nói, không cần quán tưởng, cũng không cần tham cứu, bởi vì phương pháp niệm Phật đã rất nhiều rồi. Trong Quán Kinh Sớ, chính là Quán Kinh Sớ của đại sư Trí Giả, Diệu Tông Sao của pháp sư Tri Lễ giải thích Quán Kinh Sớ. Pháp sư Tri Lễ, thuộc đời nhà Tống theo Thiên Thai, tổ sư của Thiên Thai. Bên trong nhắc đến bốn loại phương pháp niệm Phật. Thật tướng niệm Phật, Quán tướng niệm Phật, Quán tượng niệm Phật, còn có Trì danh niệm Phật, chính là bốn loại lớn này.

Thật tướng niệm Phật đa phần không làm được, đó là quán nhất thật tướng, tâm của phàm phu không thể đạt đến. Đoan tọa niệm thật tướng, tâm an trú trong bất sanh bất diệt, bất không bất hữu, bất nhất bất dị, bất cấu bất tịnh, đây là trong chân tâm diệu minh. Điều này những người thượng thượng căn có thể làm được, đa số phàm phu không thể không sinh vọng tưởng, Thực tướng niệm Phật chúng ta không nên vọng cầu làm gì. Còn lại ba loại phía dưới phàm phu đều có thể dùng được. Quán tướng cũng được, Quán tượng cũng được, Trì danh cũng được. Trong thiên tông còn có một loại gọi là Người niệm Phật là ai, đây là tham cứu niệm Phật, những loại này đều được. Trong số bao nhiêu loại phương pháp niệm Phật, đại sư Ngẫu Ích đưa ra phương pháp Trì Danh niệm Phật, dễ dàng nhất, trực tiếp nhất. Không cần quán tưởng, không cần quán tượng, không phải cực lực tham cứu, không cần tham cứu. Chúng ta tưởng Phật có 32 tướng tốt 80 vẻ đẹp, việc tưởng này có cảnh giới diệu thắng, có cảnh giới thô kém. Cảnh giới diệu thắng phàm phu

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

không thể đạt đến, tâm của bạn chưa thể vi tế được như thế, cho quý vị thử quán tưởng một đóa hoa sen trăm nghìn ức cánh, mỗi cánh phóng ra trăm nghìn ức ánh sáng, mỗi ánh sáng hóa ra trăm nghìn ức Phật, quý vị có đi tưởng không? Quý vị có thể quán tưởng ra được không? Rất khó. Đây là thắng quán, phàm phu làm không được. Cho nên chỉ có liệt quán, liệt quán là gì? Chính là quán 32 tướng tốt 80 vẻ đẹp, nhưng vẫn không dễ. Họa sĩ có thể làm được, họa sĩ trong tâm có Phật, họ có thể vẽ ra tượng Phật, đây là dùng quán tưởng có thể đạt được, tâm lúc ấy cũng phải rất vi tế. Chúng ta không đạt được đến đó, cũng không cần tham cứu, tham cứu cái tâm ấy cũng có nghi tình, nghi tình cũng buông bỏ, đó là trì danh A Di Đà Phật A Di Đà Phật A Di Đà Phật niệm như thế.

01.04.20 Trong lúc trì danh có thể quý vị sẽ thấy được một số cảnh giới, đây không phải là quán, quán là quý vị phải dùng ý thức, đây không cần quán, khi quý vị niệm, niệm như vậy đột nhiên hình tượng A Di Đà Phật hiện tiền. Điều này tôi cũng từng gặp qua trong lúc bế quan, cảnh tượng hiện tiền, cũng không chú ý làm gì, tiếp tục trì danh, không làm thay đổi phương pháp niệm Phật của tôi. Tượng Phật đó rất có ý nghĩa, đổi hết tám này đến tám kia, vừa đi vừa niệm thì ở ngay trước mặt, bản thân đã xem qua tất cả tượng Phật cứ từng tám từng tám hiện tiền, cũng không chú ý gì, cứ trì danh hiệu A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật. Cảnh giới đó là loại cảm ứng nhưng không nên chấp trước, cứ tiếp tục niệm, tiếp tục niệm, tiếp tục niệm, tự nhiên sẽ khảo nhập vô sanh, ám hợp đạo diệu. Bởi vì một câu Phật hiệu đã bao hàm chánh báo trang nghiêm của A Di Đà Phật, đã bao hàm y báo trang nghiêm của Thế giới Cực Lạc, viên mãn đầy đủ trong đó. Nên niệm một danh hiệu Phật có thể nhập vào Hải nguyện của Di Đà, có thể nhập vào 29 loại trang nghiêm của Thế Giới Cực Lạc. Vãng Sanh Luận có nhắc đến 29 loại trang nghiêm, trì danh A Di Đà Phật, mười câu, trong vòng mười niệm, mười niệm này, quý vị chí tâm niệm, A Di Đà Phật sẽ thọ ký cho quý vị, quý vị nhất định vãng sanh. Bởi vì nếu người đó không vãng sanh, thì ngài không thành chánh giác. Quý vị xem thù thắng đến cỡ nào? Nhưng phàm phu chúng ta không có nắm chắc, không nắm chắc thì sao? Trong Kinh Vô Lượng Thọ đã nói cho chúng ta biết, niệm mười ngày mười đêm, trong vòng một ngày một đêm không gián đoạn, lâm chung đều được vãng sanh nước đó. Kinh A Di Đà nói, nếu từ một ngày đến bảy ngày, nhất tâm bất loạn, nhất tâm bất loạn này với người niệm không gián đoạn thực chất là cùng một ý nghĩa. Trong bản dịch của ngài Huyền Trang là

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

hệ niệm không loạn, chính là hệ niệm, không có đạt đến sự nhất tâm, lý nhất tâm, chính là công phu có thể thành phiền. Có thể đạt đến một ngày một đêm niệm không gián đoạn, bản Hán dịch và bản Ngô dịch của Kinh Vô Lượng Thọ, hai bản dịch này, trong bản dịch của Khang Tăng Khải thì không có. Hai bản Hán dịch và Ngô Dịch đã nói, quý vị có thể mơ thấy A Di Đà Phật. Một khi quý vị đã mơ thấy A Di Đà Phật, điều này nói rõ là quý vị nhất định thành tựu, nhất định vãng sanh. Loại người này chưa đạt đến nhất tâm bất loạn, thậm chí chưa đến công phu thành phiền, họ chỉ là trải qua mười ngày mười đêm đến một ngày một đêm công phu thành phiền, nhưng họ không có công phu thành phiền của tận hình thọ. Nói cách khác, phiền não của họ vẫn chưa được điều phục hết, nó vẫn hiện tiền, nhưng mức độ sẽ không cao nữa. Khởi phiền não, trong kinh có nói, bạn có thể niệm đến công phu mười ngày mười đêm không gián đoạn, nhưng bạn có thể sẽ khởi nghi, nghi này chính là gốc của tội. Quý vị hoài nghi Thế giới Cực Lạc là thật hay giả vậy? A Di Đà Phật có thật sự đến rước không hay là giả ?

01.07.41 Nghi tình khởi lên, nhưng tiếp tục niệm không tuyệt, Phật hiệu này không đoạn, vẫn có ý nguyện muốn vãng sanh, hoặc là ý nghĩ có thể sống thì sống, không thì cũng không sao, chỉ có loại nghi này. Đương nhiên là ác nghiệp mà họ đã tạo ở kiếp trước, kiếp trước họ làm việc tốt, làm một nửa họ đã thoái tâm, người như vậy kiếp này dễ chiêu cảm lấy sự nghi ngờ như thế. Điều này trong kinh nói rất rõ ràng. Bản hội tập cũng không có nói đến, bởi vì bên trong nói đến một đoạn kinh văn rất lớn, nên Hạ Liên Cư sĩ không hội tập lại. Tôi chuyên nghiên cứu về năm loại hội tập này mới phát hiện, bên trong có kiến thức. Tuy rằng họ có sinh nghi ngờ, nhưng lúc mạng chung A Di Đà Phật vẫn hiện tiền, một khi họ nhìn thấy A Di Đà Phật, nghi tình lập tức không còn, hồi hận ngay tại sao mình lúc trước sinh nghi, lập tức vãng sanh. Vãng sanh đến biên địa của Tây phương, thì nhìn thấy, như cảnh giới thù thắng trang nghiêm ở Trời Đao Lợi, họ sanh tâm hoan hỷ và đi vào trong. Biên địa nghi thành, 500 tuổi mới ra được, nhiều nhất cũng phải 500 năm mới ra khỏi được, đây cũng gọi là Thế giới Cực Lạc, có sự việc như vậy.

Nói cách khác, quý vị chỉ cần niệm đến một ngày một đêm không gián đoạn, quý vị có thể mơ thấy A Di Đà Phật, mơ thấy A Di Đà Phật đảm bảo sẽ vãng sanh, cho dù sau cùng có nghi hoặc thì cũng vãng sanh vào biên địa nghi thành. Đây nói rõ ràng rồi phải không? Quý vị có thể

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

vãng sanh không? Vậy phải xem có mơ thấy A Di Đà Phật đến để chứng nghiệm. Mơ phải có được khi quý vị có dụng công một ngày một đêm không gián đoạn. Có những người mới học Phật đã mơ thấy, điều đó không tính. Chỉ là cảm ứng khi mới bắt đầu, mới phát tâm, Phật sẽ đến để gia trì một chút cho bạn, điều đó không tính. Quý vị phải hạ quyết tâm trong mười ngày mười đêm cho đến một ngày một đêm, không ngủ làm sao niệm? Câu Phật hiệu này chính quý vị cũng biết rõ hình như là không gián đoạn, không gián đoạn rồi sau đó sẽ mơ thấy A Di Đà Phật đến để chứng nghiệm cho quý vị. Lúc đó quý vị sẽ biết mình nắm chắc vãng sanh. Trong Kinh nói như thế. Đương nhiên không khởi nghi càng tốt, không khởi nghi thì trực tiếp nhập phẩm, hoa khai kiến Phật, duy trừ ngũ nghịch, hủy báng chánh Pháp. Trừ phi quý vị niệm đến công phu thành phiền rồi, lại quay đầu làm tội ác ngũ nghịch, thập ác không vấn đề gì, tội ngũ nghịch, quay đầu hủy báng chánh Pháp, hủy báng không chỉ là không được hủy báng Tịnh Độ, kể cả những Pháp môn khác cũng không được. Quay đầu hủy báng Sám chiêm Sát, hủy báng các Pháp khác, đó cũng gọi là hủy báng Chánh Pháp. Vậy thì bản nguyện của A Di Đà Phật không thể nhiếp thọ quý vị rồi. Nên không được hủy báng Chánh Pháp, người khác tu theo cách của họ, chúng ta tu theo cách của mình. Người khác tu, tốt tốt tốt, bạn hồi hướng nhất định được vãng sanh. Chúng ta thật thà niệm Phật, không nên gây tội ngũ nghịch, loại người này nhất định được vãng sanh. Ngũ nghịch chính là giết cha hại mẹ, làm thân Phật chảy máu, phá hòa hợp tăng, giết A La Hán, giết tăng nhân. Không được làm những việc này, nhất định được vãng sanh. Việc này là thế nào? Sau khi công phu thành phiền rồi thì không được phạm phải, nhất định vãng sanh. Nếu như công phu chưa thành phiền, quý vị lại không mơ thấy A Di Đà Phật đến để chứng nghiệm cho quý vị, cho dù quý vị không phạm tội ngũ nghịch cũng có thể không vãng sanh được, trừ phi chí tâm tín nguyện. Giữ được cái chí tâm tín nguyện này đến mạng chung, cho dù công phu chưa thành phiền vẫn có thể vãng sanh.

Cho nên công phu như vậy đã phân ra nhiều tầng rồi. Lý nhất tâm, sự nhất tâm, công phu thành phiền, công phu tuy chưa thành phiền nhưng một ngày một đêm thành phiền, được mơ thấy A Di Đà Phật, tất cả những người này đều được vãng sanh. Công phu một ngày một đêm cũng không có, nhưng có chí tâm tín nguyện trong vòng mười niệm, cũng được vãng sanh. Trừ phi không có chí tâm tín nguyện, không được vãng sanh. Cho nên đại sư Ngẫu Ích đã nói, có được sanh hay không là do có tín nguyện

TÂM ĐẮC CHÍN TUẦN BẾ QUAN NIỆM PHẬT - PHẦN HẠ
PHÁP SƯ ĐỊNH HOÀNG CHỦ GIẢNG

hay không, phẩm vị cao thấp hoàn toàn do trì danh sâu hay cạn. Sâu hay cạn này chính là lúc này nói đến những đẳng cấp công phu khác nhau. Người chí tâm tín nguyện, họ nhất định phải cầu nhất tâm bất loạn. Không thể nói là hiện tại tôi chí tâm tín lạc rồi, không cần niệm Phật cũng được cũng có thể vãng sanh, đây không phải chí tâm tín nguyện. Tâm đấy không phải chí tâm, mà là lơ là, tùy tiện, ở đâu là chí tâm? Người chí tâm tín nguyện, nhất định họ sẽ khấn tâm niệm Phật, một câu Phật hiệu nỗ lực mà niệm. Cho dù chưa niệm đến đích, chưa niệm đến công phu thành phiến, Phật cũng đến rước quý vị, bởi vì họ đã tận tâm rồi, không tận tâm thì Phật không có đến rước quý vị đâu. Phải hiểu rõ cái đạo lý này, cho nên chúng ta vẫn phải cầu nhất tâm bất loạn. Được rồi, thời gian đã đến, còn kéo dài một tý nữa. Báo cáo với quý vị đến đây. Cảm ơn quý vị.

HẾT PHẦN HẠ !

Cẩn Dịch : Cư sỹ Chấn Tu